

DE STER

Mei 1971 · 71e Jaargang · Nummer 5

Een inspirerende boodschap

VAN OUDERLING ELDRED G. SMITH
Patriarch van de Kerk

Velen van ons denken dat het gemakkelijk zou zijn de Heer te dienen en Zijn geboden te onderhouden als het ons was vergund te leven tijdens dat grootste duizendjarige rijk dat zal aanbreken als Christus hier op aarde zal zijn en Satan zal worden gebonden.

Hiervan schreef Johannes: „En ik zag een engel afkomen uit den hemel, hebbende den sleutel des afgronds, en een grote keten in zijn hand;

„En hij greep den draak, de oude slang, welke is de duivel en satanas, en bond hem duizend jaren;

„En wierp hem in den afgrond, en sloot hem daarin, en verzegelde dien boven hem, opdat hij de volken niet meer verleiden zou, totdat de duizend jaren zouden geëindigd zijn...” (Op. 20:1-3.)

Vele andere schriftuurplaatsen zinspelen op die duizend jaren prachtige, heerlijke toestanden op aarde, omdat Lucifer, Satan, de duivel dan gebonden zal zijn.

De Schriften zeggen dat hij met een keten gebonden en in een afgrond geworpen zal worden. Voor mij zijn dit symbolische bewoordingen. Ik kan me geen goede voorstelling vormen van stalen ketenen of afgronden die Satan in bedwang zouden kunnen houden. De enige macht die ik ken waardoor Satan aan banden gelegd kan worden of machteloos gemaakt, is een rechtschapen levenswandel.

De strijd die in de hemel ontketend is, heeft nog steeds geen einde genomen en zal ook niet eindigen voordat iedereen heeft bewezen in hoeverre hij Satan kan weerstaan.

Zelfs Jezus Christus moest Satan de handen binden toen Hij in de woestijn in verzoeking werd gebracht. Satan had geen macht over Hem, omdat Jezus zijn verzoeking weerstond. Daarna vermeldt de geschiedenis: „... als de duivel alle verzoeking voldeindigd had, week hij van Hem voor een tijd.” (Luk. 4:13.)

Als u zo lang aan een bepaalde verleiding weerstand hebt geboden dat het geen verzoeking meer voor u wordt, dan heeft Satan in zoverre zijn macht over u verloren en zo lang u niet voor hem zwicht is hij in die mate gebonden.

Als u bijv. hebt geleerd tienden te betalen totdat het geen drukkende last of geen echte verzoeking meer voor u is, dan hebt u tot op die hoogte Satan gebonden. Hetzelfde geldt ook voor het houden van het woord van wijsheid of het naleven van de wetten der kuisheid, of van andere wetten van het Evangelie. Op dat gebied komt Satan dan machteloos tegenover u te staan.

U kunt dus reeds nu Satan stap voor stap in boeien slaan; daarmee hoeft u niet te wachten tot het duizendjarige rijk. ○

INHOUD

„Opdat de volheid van Mijn Evangelie zou mogen worden verkondigd”, president Joseph Fielding Smith	131
Een tijd om zich voor te bereiden God te ontmoeten, Harold B. Lee	135
„Wee u... gij geveinsden”, N. Eldon Tanner	139
De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over:	
Wel in de wereld, maar niet van de wereld zijn, bisschop John H. Vandenberg	144
De jaren die de sprinkhaan heeft afgegeten, Spencer W. Kimball	145
De versterking van het gezin, Ezra Taft Benson	149
Kunnen ze op ons rekenen?, Loren C. Dunn	153
Gezinnen en schuttingen, Boyd K. Packer	155
Met harten vol dankbaarheid, president Joseph Fielding Smith	159
DE kleine STER	
Je woord is voldoende, Bernadine Beatie	33
Groot of klein, Ruth H. Lundgren	36

OP DE OMSLAG: Een kerk in opmars. Dit is de strekking van de op de omslag van dit nummer weergegeven foto's. De vorderingen in de bouw van het nieuwe hoofd-kantoor van de Kerk ziet men naast de tempel van Salt Lake City — het oude bij het nieuwe. De leden van de Kerk hebben altijd het besto van die beide nagestreefd. De kleinere foto's zijn opnamen van de algemene conferentie van oktober 1970. ○

DE STER

VAN DE HEILIGEN
DER LAATSTE DAGEN

Officieel orgaan
van de Nederlandse Zending
en de ring Holland

Mei 1971
71e Jaargang · Nummer 5

Redacteur:
Peter Dalebout, president der
Nederlandse Zending,
Amersfoortsestraatweg 214,
Huizen (N. H.).

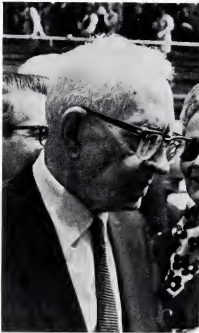
Coördinator:
H. Gout
Kerkelijk Vertaalbureau
Radesingel 26,
Groningen.

Correspondent voor de ring
Holland: R. L. Schuurman,
Wagenbergstraat 77, Rotterdam.

„De Ster”, uitgegeven door De
Kerk van Jezus Christus van de
Heiligen der Laatste Dagen, ver-
schijnt eenmaal per maand.
Abonnementsprijs: f 6,— per half
jaar, f 12,— per jaar.

Gironummer
Voor leden van de Nederlandse
Zending: 240615 — t. n. v. Neder-
landse Zending, Amersfoortse-
straatweg 214, Huizen (N. H.)
Voor leden van de ring Holland:
1673338 t. n. v. Administratie DE
STER, Amstelveen.
Nadruk van de in dit nummer voor-
komende clichés is verboden.

Drukker:
Paul Giese KG, Offenbach a. d. M.
West-Duitsland

PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Opdat de volheid van Mijn Evangelie zou mogen worden verkondigd

Toespraak gehouden tijdens de algemene conferentie, op vrijdagmorgen 2 oktober 1970

Geliefde broeders en zusters, wij heten u welkom aan het begin van deze 140ste halfjaarlijkse conferentie van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen.

Wij zijn dankbaar dat de Heer ons dit voorrecht heeft vergund om wederom samen te komen om Hem in geest en waarheid te aanbidden, en wij bidden dat er tijdens de zittingen van deze conferentie een geweldige uitstorting van Zijn Geest zal mogen plaatsvinden.

Wij roepen een bijzonder welkom toe aan die andere kinderen van onze hemelse Vader, vrome en rechtschapen mensen van velerlei geloofsovertuiging die zich met ons verenigen door mee te luisteren naar de radio- en televisie-uitzendingen.

Ik hoop mij nu gesterkt te mogen weten door de schragende kracht van uw geloof en gebeden, terwijl ik tot u spreek. Ik verheug mij in het voorrecht mijn stem te mogen verheffen in het verkondigen van de leer, in het geven van mijn getuigenis en in het uitspreken van mijn dankbaarheid.

Reeds meer dan zestig jaar lang heb ik het Evangelie gepredikt in de ringen en zendingen van de Kerk, waarbij ik steeds de heiligen heb voorgelouden de geboden te onderhouden en de overige kinderen van onze hemelse Vader heb uitgenodigd de waarheid van de verlossing te aanvaarden die ons in deze huidige bedeling door openbaring is bekendgemaakt.

Al mijn levensdagen heb ik de Schriften bestudeerd en heb ik gestreefd naar de leiding van de Geest des Heren om de ware betekenis daarvan te leren verstaan. De Heer is mij goedgegunstig gezind geweest en ik verheug mij in de kennis die Hij mij gegeven heeft en dat het mij vergund is ge-

weest en nog is om Zijn zaligmakende beginselen te onderwijzen.

Bij mijn overpeinzing van de beginselen van het Evangelie kom ik sterk onder de indruk van de eensluidende wijze waarop ik en alle broeders van de Algemene Autoriteiten der Kerk deze door de jaren heen hebben onderwezen. De waarheden van het Evangelie zijn eeuwigdurend dezelfde. Evenals God Zelf zijn ze gisteren, heden en tot in eeuwigheid dezelfde. Wat ik in het verleden heb geleerd en geschreven zou ik nu onder dezelfde omstandigheden weer leren en schrijven.

Wat ik hier van mijzelf zeg moet ook gezegd kunnen worden van alle algemene autoriteiten en van alle ouderlingen van de Kerk. Wij allen zijn geroepen het Evangelie te prediken, dienaars van Christus te zijn, een waarschuwend geluid te laten horen en „elkander de leer van het koninkrijk te onderwijzen.“ (L. en V. 88:77.)

In de beginperiode van deze bedeling heeft de Heer tot hen die in Zijn dienst waren geroepen, gezegd dat „ieder mens in de naam van God, de Here, de Zaligmaker der wereld, zou mogen spreken; . . . Opdat de volheid van Mijn Evangelie door de zwakken en eenvoudigen zou mogen worden verkondigd tot de einden der wereld en voor koningen en regeerders.“ (L. en V. 1:20 en 23.)

Tot hen die geroepen waren uit te gaan om Zijn Evangelie te verkondigen en tot alle „ouderlingen, priesters en leraars“ van Zijn Kerk heeft Hij gezegd: Zij „moeten de beginselen van Mijn Evangelie onderwijzen, die in de Bijbel en het Boek van Mormon staan,“ en in de overige Schrifturen, en voorts „zoals zij door de Geest zullen worden geleid.“ (L. en V. 42:11-13.)

Als vertegenwoordigers van de Heer zijn wij niet geroepen of gemachtigd de levensbeschouwingen der wereld te verkondigen, of de theoretische bespiegelingen van onze wetenschappelijke eeuw. Wij hebben de zending de leringen van verlossing en zaligheid in alle *duidelijkheid* en eenvoud te prediken, zoals deze zijn geopenbaard en opgetekend in de Schrifturen.

Nadat Hij ons had opgedragen om volgens de leiding van de Geest de beginselen van het Evangelie te onderwijzen die in de standaardwerken te vinden zijn, heeft de Heer die gewichtige uitspraak gedaan waardoor al het van de Kerk uitgaande onderwijs in Zijn Evangelie wordt beheerst: „En de Geest zal u door het gebed des geloofs worden gegeven; en indien gij de Geest niet ontvangt, moet gij niet onderwijzen.” (L. en V. 42:14.)

Overeenkomstig de geest van deze openbaringen en met een hart vol liefde voor alle mensen, vraag ik van de leden van de Kerk het Evangelie te leren kennen en na te leven, en hun kracht, energie en middelen aan te wenden om het aan de wereld bekend te maken. Wij hebben van de Heer een opdracht ontvangen. Hij heeft ons een goddelijk bevel gegeven. Hij heeft ons geboden er met onvermoeide ijver op uit te gaan om ook Zijn overige kinderen die verlossende waarheden voor te houden die aan de profeet Joseph Smith zijn geopenbaard. God, onze eeuwige Vader, is de bewerker van het grote verlossingsplan. Dit omvat het Evangelie van Jezus Christus en het houdt in dat „door het verzoeningswerk van Christus alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie.” (Art. 3.)

In ieder tijdperk waarin het Evangelie op aarde is, moet het aan de profeten van de Heer worden geopenbaard, en zij moeten worden geroepen om als Zijn wettige zaakwaarmemers op hun post te staan in de bediening van de zaligmakende verordeningen aan hun medemensen en het geven van leiding in dat werk.

Joseph Smith is de profeet die de Heer in deze laatste dagen heeft geroepen om de waarheden van verlossing en zaligheid te herstellen en de sleutelen en machten in ontvangst te nemen tot de bediening van die zaligmakende waarheden. Tot hem heeft de Heer gezegd: „... dit geslacht zal Mijn woord door u ontvangen.” (L. en V. 5:10.) Aangaande het door Joseph Smith herstellende Evangelie heeft de Heer vervolgens gezegd: „... dit Evangelie des Koninkrijks zal in de gehele wereld gepredikt wor-

den, tot een getuigenis voor alle volken; en dan zal het einde komen, of de verwoesting der goddelozen.” (JS 1:31.)

Zo verbinden wij de naam van Jezus Christus met die van Joseph Smith: Christus is de Heer; Hij bracht het verzoeningswerk tot stand; Hij is de Opstanding en het Leven (zie Joh. 11:25); door Hem worden alle mensen tot de onsterfelijkheid opgewekt, terwijl zij die in Zijn wetten geloven en deze nakomen ook het eeuwige leven zullen verwerven. Joseph Smith was een profeet, die in deze laatste dagen werd geroepen om de zaligmakende waarheden van het Evangelie door openbaring te ontvangen en als wettig zaakwaarnemer, bekleed met macht van boven, werkzaam te zijn in de bediening van de verordeningen van het Evangelie.

Daar deze door zijn bemiddeling geopenbaarde waarheden dezelfde zijn die vóór de wederkomst van Christus zullen uitgaan tot alle volken, is het geen wonder dat wij lezen hoe Moroni tot Joseph Smith heeft gezegd dat diens naam „ten goede zowel als ten kwade onder alle naties, geslachten en talen bekend zou worden; met andere woorden: onder alle volken zou er zowel goed als kwaad over worden gesproken.” (JS 2:33.)

Het is ook geen wonder dat wij zien hoe de Heer later tot de profeet zegt: „De einden der aarde zullen naar uw naam vragen, en dwazen zullen u bespotten, en de hel zal tegen u woeden;

„Terwijl de reinen van harte en de verstandigen, de edelen en de deugdzamen voortdurend naar raad, bevoegdheid en zegeningen van uit uw handen zullen zoeken.” (L. en V. 122:1-2.)

De einden der aarde beginnen nu naar de naam van Joseph Smith te vragen, en vele mensen in vele landen verblijden zich in het door zijn bemiddeling herstellende Evangelie.

Sedert het begin van deze bedeling is het getuigenis van Jezus, zoals dit werd geopenbaard aan Joseph Smith, gepredikt in de Verenigde Staten, Canada, Groot-Brittannië, de meeste landen van Europa en op de eilanden in de Stille Oceaan.

In de afgelopen jaren heeft er een bijna ongelofelijke uitbreiding van dit werk plaatsgevonden in Mexico, in de landen van Centraal-Amerika en in Zuid-Amerika.

Thans wordt Azië meer en meer geopend voor de boodschap van het Evangelie op een wijze die al wat wij in het verleden hebben meegemaakt te boven gaat. De Kerk wordt op het ogenblik gevestigd in Japan en Korea, op Formosa en in Hongkong,

en we komen nu ook op gang in Thailand, Singapore en Indonesië.

Naar de voorzienigheid van de Heer zal de dag nog wel komen dat andere landen, die nu gesloten zijn voor de boodschap der waarheid, hun poorten voor ons zullen openstellen. Dan zullen de ouderlingen van Israël daar binnengaan om de oprechten van hart in die landen te vertellen van Christus en het Evangelie van Zijn Koninkrijk dat in deze tijd door de profeet Joseph Smith weer op aarde is gekomen.

Op het ogenblik zijn er voor ons eigenlijk meer deuren geopend dan wij met het beschikbare aantal zendelingen kunnen binnengaan. Wij hopen de dag nog te beleven dat iedere waardige en daartoe bewaarde jonge heilige der laatste dagen het voorrecht zal hebben er in opdracht van de Heer op uit te trekken om onder de volken der aarde als getuige van de waarheid te staan.

Wij hebben vele standvastige oudere echtparen die bij dit grote zendingswerk betrokken zijn, en we kunnen er nog veel meer gebruiken. Wij hopen dan ook dat zij die de daarvoor vereiste waardigheid en bekwaamheid bezitten hun zaken op orde zullen stellen en gehoor geven aan de oproep om het Evangelie te gaan prediken en dat zij zich daarbij op aanvaardbare wijze van hun plicht zullen kwijten. Tevens hebben we vele jonge zusters in het zendingsveld en kunnen we er nog meer in dit werk gebruiken, hoewel op hen niet dezelfde verantwoordelijkheid rust als op de broeders. Onze grootste zorg met betrekking tot onze jonge zusters is wel dat zij in de tempels van de Heer behoorlijke huwelijksverbintenissen aangaan.

Wij roepen de leden van de Kerk op door hun financiële steun het zendingswerk in stand te helpen houden en vrijgevig met hun middelen bij te dragen tot de verbreiding van het Evangelie.

Wij prijzen hen die thans zo moedig de grote zaak van de zending dienen. Joseph Smith heeft eens gezegd: „Na alles, wat gezegd is, wil ik er de nadruk op leggen, dat het de voornaamste plicht is om het Evangelie te verkondigen.“ (*Leringen van de Profeet Joseph Smith, blz. 120.*)

Wij nodigen alle kinderen van onze Vader overal ter wereld uit acht te slaan op de woorden van de zendelingen die de volken der aarde bereiken.

Wij smeken hun de Heer als hun God te aanvaarden, tot Hem te komen en Hem in geest en waarheid te aanbidden en in de naam van Jezus Christus onze Heer¹.

Wij nodigen alle mensen uit in Christus te geloven en Hem zonder enig voorbehoud te aanvaarden als de Zoon van God, als de Eniggeborene des Vaders², in Zijn heilige naam te geloven en blijk te geven van hun liefde voor Hem door Zijn geboden te onderhouden en door hen te ontvangen die Hij in Zijn naam heeft uitgezonden om Zijn Evangelie te prediken.

Wij weten dat indien de mensen geloof hebben in Christus, zich van hun zonden bekeren, een verbond sluiten in het doopwater om Zijn geboden te onderhouden, en daarna de Heilige Geest ontvangen door handoplegging door hen die tot deze macht geroepen en geordend zijn — en als zij dan ook de geboden onderhouden — zij vrede in dit leven zullen hebben en het eeuwige leven in de toekomstige wereld.

Nu zou ik willen zeggen tot allen die de wereld verzaken en zich bij de Kerk aansluiten, en tot alle leden van de Kerk, dat het lidmaatschap van de Kerk alleen ons niet verzekert van de volle zegeningen van het Evangelie of ons een ingaan in het celestiale koninkrijk waarborgt. Na onze doop moeten wij de geboden onderhouden en volharden tot het einde toe.

Sprekende tot de leden van de kerk heeft Nephi eens gezegd: „... nadat gij dit rechte en smalle pad hebt betreden, zou ik u willen vragen, of hiermede alles is gedaan?“

Daarop antwoordde hij: „Ziet, ik zeg u: Neen, want gij waart niet zover gekomen zonder het woord van Christus, met onverwikt geloof in Hem, en zonder u geheel en al te verlaten op de verdiensten van Hem, Die machtig is om te behouden.

„Daarom moet gij standvastig in Christus voorwaarts streven, met onverzwakte hoop, en met liefde voor God en alle mensen. Indien gij aldus voorwaarts zult streven, en u in Christus' woord verheugt, en volhardt tot het einde toe, dan zegt de Vader: Gij zult het eeuwige leven hebben.“ (II Ne. 31:19-20.)

Iemand kan nooit iets belangrijkers doen dan het Evangelie ontvangen om de heerlijke zegeningen daarvan te beërven.

Verder is er geen belangrijker raad die aan enig lid van de Kerk gegeven kan worden dan om na de doop de geboden te onderhouden. De Heer biedt ons verlossing en zaligheid aan op voorwaarde van bekering en trouw aan Zijn wetten.

Ik smeek de wereld zich te bekeren en de waarheid te geloven, het licht van Christus in hun leven te

laten schijnen, alle goede en ware beginselen te behouden die men heeft en het meerdere licht en de kennis die in deze dagen door openbaring tot ons gekomen is daar nog aan toe te voegen. Ik smeeke alle mensen zich aan te sluiten bij De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen en de zegeningen van het Evangelie te oogen.

Ik smeeke de leden van de Kerk de werken der gerechtigheid te doen, de geboden te onderhouden, te streven naar de inspiratie van de Heilige Geest, de Heer lief te hebben, de dingen van Gods Koninkrijk in hun leven op de eerste plaats te stellen en zodoende hun eigen zaligheid met vrees en beven voor het aangezicht van de Heer te bewerken.³

Tenslotte geef ik alle mensen — binnen en buiten de Kerk — mijn getuigenis van de waarheid en goddelijkheid van dit grote werk der laatste dagen. Ik weet dat God leeft en dat Jezus Christus Zijn Zoon is. Ik weet absoluut zeker dat de Vader en de Zoon in de lente van 1820 aan Joseph Smith zijn verschenen en hem geboden hebben de bedeling van de volheid der tijden in te luiden.

Ik weet dat Joseph Smith het Boek van Mormon door de gave en de macht Gods heeft vertaald, en dat dit boek te voorschijn is gekomen „tot overtuiging van Jood en niet-Jood dat Jezus de Christus is, de eeuwige God, Die Zich aan alle natien openbaart.“⁴

Ik weet dat De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen het koninkrijk Gods op aarde is en dat deze kerk, zoals die thans is ingesteld en wordt bestuurd, de goedkeuring van de Heer wegdraagt en nog steeds voortgaat op de door Hem aangewezen weg.

Laat alle mensen met zekerheid weten dat dit de Kerk van Christus is en dat Hij de aangelegenheden daarvan bestuurt. Welk een voorrecht is het lid te zijn van zo'n goddelijke instelling!

Voorts bid ik dat de zaak van het Evangelie zich zal uitbreiden, en dat de oprechten van hart in ieder volk gebracht zullen worden tot de kennis van de Here Jezus Christus.

Ik bid voor het behoud en het welslagen van de zendingen en de nieuwe bekeerlingen, en ik vraag God onze Vader in liefde en genade op hen neer te zien en hun in gerechtigheid de verlangens van hun hart te schenken.

Ik bid voor de jeugd van de Kerk en van de wereld in deze gevaarvolle tijden, tijden waarin de normen van het Evangelie even hard nodig zijn als dit het geval is geweest in enig ander tijdperk van de wereldsgeschiedenis.

Tenslotte dank ik de Heer voor Zijn goedheid en genade en voor alle zegeningen die Hij zo overvloedig heeft uitgestort op de wereld, op Zijn Kerk en op een ieder van ons persoonlijk. In de naam van de Here Jezus Christus Amen. ○

1 Zie Joh. 4:24.

2 Zie Joh. 1:14.

3 Zie Fil. 2:12.

4 Zie het titelblad van het Boek van Mormon.

PRESIDENT HAROLD B. LEE, eerste raadgever in het Eerste Presidentschap en president van de Raad der Twaalven

Een tijd om zich voor te bereiden God te ontmoeten

Toespraak gehouden op zondagmorgen 4 oktober 1970

Vele mensen worden met schrik vervuld bij het horen en zien van ongelofelijke gebeurtenissen over de hele wereld, zoals politiek geïntrigeer, oorlogen en onenigheid overal, teleurstellingen van ouders, pogingen om het hoofd te bieden aan maatschappelijke problemen, waardoor de heiligheid van het gezinsleven met ontwrichting wordt bedreigd, de mislukkingen en ontgoochelingen van kinderen en jongeren als ze worden geconfronteerd met geloofsbeproevingen en betwisting van hun zedelijke normen.

Alleen als u wilt luisteren en gehoorzamen, kunt u met de uwen langs Gods eigen wegen uiteindelijk tot een veilige geborgenheid worden geleid.

In deze veelbewogen tijden stijgen er onder de volken der aarde hartverscheurende angstkreten op. In hevige mate wordt de behoefte gevoeld aan het vinden van de een of andere oplossing voor overstelpende moeilijkheden en aan het verlichten van al die ellende waardoor de mensheid wordt geteisterd.

Voor iemand die goed bekend is met en bedreven in het aanhalen van de profetieën der vroegere generaties, lijkt het weinig twijfel wat de betekenis kan zijn van al wat er tegenwoordig onder ons gaande is, nu het schijnt, alsof alles in opschudding is.

Men zou profetie heel goed kun-

nen omschrijven als geschiedenis in spiegelbeeld. Met onze eigen ogen zijn wij in deze tijd getuige van de vervulling van in vroegere eeuwen door geïnspireerde profeten gedane voorspellingen. Reeds in het allereerste begin van deze bedeling werd ons in een openbaring van de Heer duidelijk gezegd dat de tijd nabij was dat de vrede van de aarde zou worden weggenomen en de duivel macht zou hebben over zijn eigen gebied. (Zie L. en V. 1:35.) De moderne profeten hebben ook voorspeld dat er oorlogen en geruchten van oorlogen zouden zijn, en „de ganse aarde zal in beroering zijn, en het hart der mensen zal bezwijken, en de mensen zullen zeggen dat Christus Zijn komst uitstelt tot aan het einde der aarde. En de liefde der mensen zal verkoelen, en ongerechtigheid zal in grote mate heersen.” (L. en V. 45:26-27.)

Toen de discipelen de Meester kort voor Zijn kruisiging vroegen naar de tekenen die onmiddellijk aan Zijn wederkomst op aarde zouden voorafgaan, zoals door Hem voorspeld, antwoordde Hij met deze woorden: „... in die dagen zal er grote verdrukking wezen voor de Joden en de inwoners van Jeruzalem ... en zo die dagen niet verkort werden, geen hunner zou behouden worden; maar om der uitverkorenen wil, volgens het verbond, zullen die dagen worden verkort. —

... want het ene volk zal tegen het andere volk opstaan, en het ene koninkrijk tegen het andere koninkrijk; en er zullen hongersnoden zijn, en pestilentieën, en aardbevingen in verscheidene plaatsen.” (JS 1:18, 20 en 29.)

Ongetwijfeld sprak de Meester ook over tijden als de tegenwoordige, toen Hij voorspelde dat „de mens tweedrachtig” zou zijn, „tegen zijn vader, en de dochter tegen haar moeder, en de schoondochter tegen haar schoonmoeder.

„En zij zullen des mensen vijanden worden, die zijn huisgenoten zijn.” (Mt. 10:35-36.)

Met het oog op dit alles zou men kunnen vragen: Tot wie kunnen zij die in nood en in grote onrust verkeren opzien om uitkomst en wie kunnen ze als „toevlucht” beschouwen tegen de storm die overal om hen heen woedt?

De almachtige God heeft bij monde van Zijn Zoon, onze Heer, de weg gewezen en bovendien de hele mensheid een betrouwbaar geleide naar veiligheid gegeven, toen Hij verklaarde dat de Heer macht over Zijn heiligen zou hebben en in hun midden zou regeren als Hij in gericht op de wereld zou nederkomen. (Zie L. en V. 1:36.)

Tot alle mensen heeft Hij gezegd: „Waakt dan; want gij weet niet, in welke ure uw Heer komen zal.

„Daarom, zijt ook gij bereid; want in welke ure gij het niet meent, zal

de Zoon des mensen komen." (Mt. 24:42 en 44.)

Verder heeft Hij bekendgemaakt: „Mijn discipelen zullen in heilige plaatsen staan en niet worden bewogen; doch onder de goddelozen zullen er mensen hun stem verheffen en God vloeken en sterven." (L. en V. 45:32.)

Met de zoëven genoemde beloften van de Heer in gedachten, wil ik het wagen in enkele ogenblikken een korte uiteenzetting te geven van dat wondermooi uitgedachte plan, van de navolging waarvan de zaligheid van alle zielen afhankelijk is op hun reis door de sterfelijkheid naar hun uiteindelijke bestemming, nl. de terugkeer tot die God die hun het leven gegeven heeft. Op deze wijze zal de Heer Zich houden aan Zijn belofte dat Hij „macht zal hebben over Zijn heiligen en in hun midden zal regeren."

Reeds in het begin van deze bedeling van het Evangelie is dit plan met name genoemd en het alles-overkoepelende doel daarvan is duidelijk uiteengezet in een bekendmaking aan de Kerk.

Meer dan een eeuw geleden heeft de Heer nl. verklaard:

„En evenzo heb Ik Mijn eeuwig verbond tot de wereld gezonden om een licht voor de wereld te zijn en een banier voor Mijn volk, en voor de niet-Joden — om zich er om te scharen — en om een boodschapper voor Mijn aangezicht te zijn, om de weg voor Mij te bereiden." (L. en V. 45:9.)

Dit plan was dus bedoeld als een verbond, d.w.z. een overeenkomst, waarbij meer dan één persoon betrokken zou zijn. Het zou een banier moeten zijn voor de uitverkorenen des Heren en voor de hele wereld om er hun voordeel mee te doen. Het had ten doel te voorzien in de behoeften van alle

mensen en de wereld voor te bereiden op de tweede komst van de Heer.

De deelnemers aan de opstelling van dit plan in het voorbestaan waren alle geesteskinderen van onze hemelse Vader. In de geschriften van de oude profeten Abraham en Jeremia wordt ook bevestigd dat God, of Elohim, daar aanwezig was; Jehova, Zijn Eerstgeboren Zoon, Abraham, Jeremia en vele anderen van groot formaat waren daar eveneens.

Alle intelligenties die georganiseerd waren voordat de aarde werd gevormd, die geesten geworden waren, bevonden zich daar, waaronder vele edelen en groten, wier prestaties en gedrag in die voorsterfelijke sfeer hen bekwaam maakten om heersers en leiders te worden in de uitvoering van dit eeuwige plan.

In zijn brieven aan de Korinthiërs onderwees de apostel Paulus dat „er vele goden en vele heren zijn," en voegde er vervolgens aan toe: „Nochtans hebben wij maar één God, den Vader, *uit Welken* alle dingen zijn, en wij tot Hem; en maar één Heere, Jezus Christus, *door Welken* alle dingen zijn, en wij door Hem." (I Kor. 8:5-6, cursivering toegevoegd.)

Ik zou graag willen dat u eens in het bijzonder zou letten op het gebruik van het voorzetsel „uit" met betrekking tot de Vader, en het voorzetsel „door" ten opzichte van Jezus Christus, onze Heer. In deze uitspraak is de rol van elk hunner duidelijk omschreven, en wel met dien verstande dat de Heer de bevelen van de Vader opvolgt bij de uitvoering van het hele plan van zaligheid voor alle mensen. (Zie Abr. 4.)

Nadat we dit beginsel in de opzet van het Godsbestuur hebben leren kennen, wordt ons een vluchtige

blik vergund in de raadsvergadering der Goden, waarvan in het kort is melding gemaakt in de openbaringen aan vroegere profeten.

Op aanwijzing van de Vader en onder leiding van Jehova werd vervolgens de aarde en al wat daartoe behoort georganiseerd en gevormd. Sij schiepen orde op aarde, sloegen hun werk gade en brachten alles op aarde in gereedheid.

Zij „beraadslaagden onder elkander" over het tot stand brengen van allerlei levensvormen op de aarde en alle schepselen, met inbegrip van de mens, en maakten alles gereed voor de uitvoering van het ontwerp.² Dit plan zouden we best kunnen vergelijken met een werktekening, waardoor Gods kinderen kunnen worden onderrecht en geoefend in al wat noodzakelijk is voor de goddelijke doelstelling, nl. iedere menselijke ziel in gelegenheid te stellen „de onsterfelijkheid en het eeuwige leven" te verwerven, tot Gods eer en heerlijkheid.³ Het eeuwige leven betekent een eeuwigdurend leven leiden in die hemelse sfeer waar God en Christus wonen, door alles te doen wat ons door Hen wordt geboden. (Zie Abr. 3:25.)

Dit plan omvatte voorts drie onderscheiden beginselen:

Ten eerste moet iedere ziel het recht gegeven worden om zelf te kiezen, nl. „vrijheid en eeuwig leven" door gehoorzaamheid aan Gods wetten, of „vangenschap en dood" wat het geestelijke betreft, wegens ongehoorzaamheid. (Zie II Ne. 2:27.)

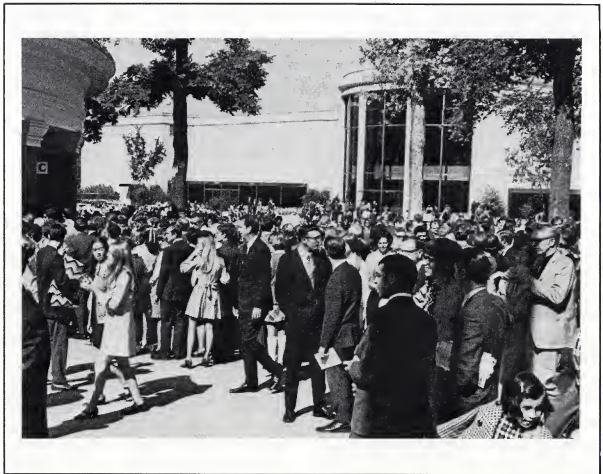
Naast het leven zelf is de vrije wil Gods grootste gave aan de mensheid, waardoor Gods kinderen de gunstigste gelegenheid wordt verschafft om in deze tweede staat, nl. de sterfelijkheid, vooruitgang te

maken. Een profetisch leider die op het vaste land van Amerika heeft gewoond, heeft zijn zoon hiervan een uiteenzetting gegeven, die is opgetekend in een oude Schriftuur. Daarin staat nl. geschreven dat om deze eeuwige oogmerken van de Heer te bereiken, er tegenstellingen moeten zijn, een enerzijds verlokt worden door het goede en door het kwade anderzijds, of om het eens te zeggen in de taal van de Schriften, "... de verboden vrucht in tegenstelling tot de boom des levens, de ene zoet en de andere bitter." Verder legde die vader uit: "Daarom vergunde de Here God de mens om zelfstandig te handelen. De mens kon echter niet zelfstandig handelen, tenzij hij door het een of ander werd verlokt." (II Ne. 2:15-16.)

Het tweede kenmerkende beginsel van dit goddelijke plan bracht de noodzaak met zich mee te voorzien in een verlosser, door wiens verzoening de meest geliefde Zoon van God onze Zaligmaker is geworden, als een „Lam, Dat geslacht is, van de grondlegging der wereld," (Op. 13:8), zoals dit op het eiland Patmos aan Johannes werd geopenbaard. Een ander profetisch leraar zette uiteen dat de zending van de Zoon van God inhoudt dat Hij „de Voorspraak van alle mensenkinderen zal zijn; en zij, die in Hem geloven, zullen zalig worden." (II Ne. 2:9.)

Van mensen met een beperkt begrip horen we veel over de mogelijkheid om zalig te worden door genade alleen. Het vereist echter wel de uitlegging door een andere profeet om de ware leer der genade te verstaan, zoals hij deze met de volgende veelzeggende woorden heeft uiteengezet:

„Want," zo zei deze profeet, „wij schrijven naastiglijk om onze kin-

deren, en ook onze broeders, er toe te brengen in Christus te geloven, en om met God te worden verzoend; want wij weten dat wij na alles, wat wij kunnen doen, slechts door genade zalig worden." (II Ne. 25:23.) Inderdaad zijn wij verzoend door het zoenbloed van de Zaligmaker der wereld, maar niet voordat een ieder van ons alles gedaan heeft wat hij kon om zijn eigen zaligheid te bewerkstelligen.

Het derde hoofdprincipe van het plan van zaligheid was de bepaling dat „alle mensen zalig kunnen worden door gehoorzaamheid aan de wetten en verordeningen van het Evangelie." (Art. 3.)

Deze voornaamste wetten en verordeningen waardoor de zaligheid wordt teweeggebracht zijn duidelijk opgesomd:

Ten eerste: Geloof in de Here Jezus Christus.

Ten tweede: Bekering van zonde, hetgeen betekent zich afwenden van de zonden van ongehoorzaamheid aan Gods wetten, om er nooit meer in terug te vallen. Op

dit punt heeft de Heer duidelijke taal gesproken, toen Hij zei: "... gaat uws weegs, en zondigt niet meer. Doch tot die ziel, die zondigt (waarmee natuurlijk bedoeld werd zich opnieuw tot die zonden keren waarvan men zich heeft bekeerd), zullen de vorige zonden terugkeren, zegt de Here, uw God." (L. en V. 82:7.)

Ten derde: Doop in water en door de Geest. Alleen door deze verordeningen kan men, volgens het onderricht van de Meester aan Nicodemus, het Koninkrijk Gods zien of binnengaan. (Zie Joh. 3:3-5.)

Diezelfde leerstelling werd de heiligen op het Amerikaanse continent met kracht door de opgestane Heiland ingeprent, in wat blijkbaar Zijn laatste boodschap aan Zijn discipelen is geweest. De Meester onderwees Zijn getrouwe heiligen dat „niets onreins Zijn koninkrijk kan ingaan; daarom gaat niemand in Zijn rust in, dan zij, die hun klederen in Mijn bloed hebben gewassen, wegens hun geloof, en de bekering van al hun zonden, en

hun getrouwheid tot aan het einde. „Welnu, dit is het gebod: Bekeert u, al gij einden der aarde, en komt tot Mij en wordt in Mijn naam gedoopt, zodat gij door het ontvangen van de Heilige Geest moogt worden geheiligd, opdat gij ten laatsten dage vlekkeloos voor Mij moogt staan.

„Voorwaar, voorwaar, zeg Ik u, dit is Mijn Evangelie...“ (III Ne. 27:19-21.)

Als de kinderen van de Heer — en daaronder valt ieder mens die hier op aarde is, onverschillig van welke nationaliteit, huidskleur of geloofsopvatting — acht willen slaan op de roepstem van de ware boodschapper van het Evangelie van Jezus Christus, krijgt iedereen op zijn tijd de Heer te zien en zal dan weten dat Hij er is, zoals de Heer heeft beloofd. Dan zal hun „roeping en verkiezing vastgemaakt“⁴ of bevestigd worden. Dan worden zij „de zonen van Mozes en van Aäron, en het nageslacht van Abraham... en de uitverkorenen Gods.“ (L. en V. 84:34.)

Deze belofte van de heerlijkheid die hun te wachten staat die tot het einde toe getrouw zijn werd duidelijk uitgebeeld in de gelijkenis van de Meester over de verloren zoon. Aan de zoon die trouw gebleven was en zijn geboorterecht niet had verwikt, beloofde de vader, die in de les van de Meester onze God en Vader voorstelde: „Kind, gij zijt altijd bij mij, en al het mijne is uwe.“ (Luk. 15:31.)

In een openbaring aan een modern profeet heeft de Heer de tegenwoordige getrouwen en gehoorzamen beloofd: „... daarom zal alles, wat Mijn Vader heeft, aan hem worden gegeven.“ (L. en V. 84:38.)

Of zullen wij zijn als die roeke-loze waaghalzen op de rivier boven de Niagara-watervallen, die

met hun boot de gevaarlijke stroomversnellingen naderden? In weerwil van de waarschuwingen van de rivierwachters om zich in veiligheid te stellen voordat het te laat was, en met volkomen veronachtzaming van die waarschuwingen, lachten, dansten, dronken en spotten zij en kwamen om.

Jezus weende toen Hij in Zijn tijd de wereld om Hem heen gadesloeg, die blijkbaar verdwaasd was en voortdurend spotte met Zijn pleidooi dat de mensen tot Hem moesten komen langs de „nauwe weg“ en „door de enge poort“⁵ die in Gods eeuwige verlossingsplan zo duidelijk zijn aangegeven. O, dat wij in deze tijd Zijn roepstem weer konden horen, zoals Hij toen uitriep: „Jeruzalem, Jeruzalem! gij, die de profeten doodt, en stenigt, die tot u gezonden zijn! hoe menigmaal heb Ik uw kinderen willen bijeenvergaderen, gelijkerwijs een hen haar kiekens bijeenvergaderd onder de vleugelen; en gijlieden hebt niet gewild.“ (Mt. 23:37.)

O, dat de wereld nogmaals, evenals in de aan Johannes de openbaarder getoonde gelijkenis, de heilige gestalte van de Meester wilde zien, die ook ons vandaag nog toeroept, zoals weleer de inwoners van Jeruzalem:

„Zie, Ik sta aan de deur, en Ik klop; indien iemand Mijn stem zal horen, en de deur opendoen, Ik zal tot hem inkomen, en Ik zal met hem avondmaal houden, en hij met Mij.

„Die overwint, Ik zal hem geven met Mij te zitten in Mijn troon, gelijk als Ik overwonnen heb, en ben gezeten met Mijn Vader in Zijn troon.“ (Op. 3:20-21.)

Hier hebt u dan het plan van zaligheid zoals dit wordt onderwezen door de ware kerk, „gebouwd op het fundament der apostelen en

profeten, waarvan Jezus Christus is de uiterste Hoeksteen“ (Ef. 2:20), waardoor alleen vrede tot stand komen kan, „niet gelijkerwijs de wereld hem geeft,“⁶ maar zoals alleen de Heer die kan geven aan hen die evenals de Meester de dingen der wereld overwonnen hebben.

„En de zaligheid is in geen Anderen; want er is ook onder den hemel geen andere Naam, Die onder de mensen gegeven is, door Welken wij moeten zalig worden.“ (Hand. 4:12.)

Van dit alles leg ik mijn eigen oprechte getuigenis af, in de naam van onze Heer Jezus Christus.

Onlangs luisterde ik in een vergadering naar het hartverwarmende getuigenis van een jong meisje. Haar vader leed aan een ziekte die de dokters ongeneeslijk hadden verklaard. Op zekere morgen had deze zwaarproefde vader, na een nacht van pijn en lijden, met diep gevoel tegen zijn vrouw gezegd: „Ik ben vandaag toch zo dankbaar.“ „Waarvoor?“ had zij gevraagd, en hij had geantwoord: „Omdat God het mij heeft vergund nog een dag bij je te zijn.“

Vandaag zou ik uit het diepste van mijn hart het verlangen kunnen uitspreken dat allen die deze uitzending kunnen beluisteren God evenzeer zouden danken voor nog een dag! Een dag waarvoor? Voor de gelegenheid om de een of andere onafgedane zaak te behartigen. Om zich te bekeren; om iets goed te maken dat men heeft misdaan; om een eigenzinnig kind ten goede te beïnvloeden; om de helpende hand uit te steken naar iemand die om hulp roept — kortom, om God te danken voor nog een dag om zich voor te bereiden God te ontmoeten.⁷

Probeer niet teveel dagen op uw leven vooruit te lopen. Bid om

kracht om de moeilijkheden van heden het hoofd te kunnen bieden. In Zijn bergrede heeft de Meester ons vermaand: „Zijt dan niet bezorgd tegen den morgen; want de morgen zal voor het zijne zorgen; elke dag heeft genoeg aan zijn zelfs kwaad.“ (Mt. 6:34.)

Doe alles wat in uw vermogen ligt en laat de rest over aan God, ons aller Vader. Het is niet genoeg te zeggen: „Ik zal mijn best doen.“ Zeg liever: „Ik zal alles doen wat in mijn vermogen ligt; ik zal alles doen wat nodig is.“

Op een wandplaat aan de muren van de „Radio City Music Hall“, een concertgebouw in de stad New York, staan deze woorden die van diepe wijsheid getuigen:

„De uiteindelijke bestemming van de mens wordt niet zozeer bepaald door de vraag of hij iets nieuws

kan leren, nieuwe ontdekkingen kan doen, of nieuwe veroveringen maken, maar eerder door zijn aanvaarding van de lessen die hem worden geleerd.“

Het is mijn gebed dat de strekking van die wijze woorden mag worden omgezet in een vastberaden besluit van ons allen die hier vandaag meeluisteren, opdat ons oog zozeer alleen op Gods eer gericht zal zijn, en ons ganse lichaam zozeer met licht vervuld, dat er geen duisternis in ons zal zijn, zodat wij in staat zullen zijn alle dingen te begrijpen. (Zie L. en V. 88:67.)

God geve dat dit zo moge zijn. Dat bid ik in de naam van de Here Jezus Christus. Amen. ○

- 1 Zie Jes. 25:4.
- 2 Zie Abr. 4:16-18 en 26.
- 3 Zie Moz. 1:39.
- 4 Zie II Pet. 1:10.
- 5 Zie Mt. 7:14.
- 6 Zie Joh. 14:27.
- 7 Zie Alma 34:32.

bereid zijn zich met al hun hebben en houden in dienst van de Heer en van hun naasten te stellen, tot hen die nog niet ten volle bekeerd zijn en het belang niet inzien van de naleving van hetgeen Jezus Christus ons heeft geleerd, of van daadwerkelijke bereidheid tot dienstbetoon overal waar dit mogelijk is.

Als wij de zegeningen van de Heer en het vertrouwen van onze medemens willen genieten, moeten wij bereid zijn het Evangelie na te leven, en eerlijk en actief betrokken zijn bij het toepassen en onderwijzen van hetgeen dit inhoudt, terwijl wij ons nooit anders mogen voordoen dan we zijn. Het Evangelie van Jezus Christus zegt ons hoe wij leven moeten. Laat ons hier nu eens een paar van die evangelische waarheden op naslaan.

De Heer heeft gezegd: „... dit is Mijn werk en Mijn heerlijkheid — de onsterfelijkheid en het eeuwige leven van de mens tot stand te brengen.“ (Moz. 1:39.)

„Ik ben de Opstanding en het Leven; die in Mij geloofd zal leven, al ware hij ook gestorven;

„En een iegelijk, die leeft, en in Mij geloofd, zal niet sterven in der eeuwigheid.“ (Joh. 11:25-26.)

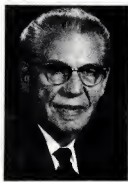
Verder gaf Hij de wetgeleerde die, Hem verzoekende, vroeg: „... welk is het grote gebod in de wet?“ ten antwoord: „Gij zult liefhebben den Heere, uw God, met geheel uw hart, en met geheel uw ziel, en met geheel uw verstand. „Dit is het eerste en het grote gebod.

„En het tweede aan dit gelijk, is: Gij zult uw naaste liefhebben als uzelfen.

„Aan deze twee geboden hangt de ganse wet en de profeten.“ (Mt. 22:36-40.)

Er is ons gezegd dat „de zuivere

PRESIDENT ELDON TANNER, tweede raadgever in het Eerste Presidentschap

Wee u . . . gij geveinsden

Toespraak gehouden op zaterdag-
morgen 3 oktober 1970

Een dezer dagen sprak ik iemand, die zei: „Daar gaat nu een man die je volledig vertrouwen kunt. Je weet altijd waar je met hem aan toe bent. Hij doet zich nooit beter voor dan hij is, maar is altijd oprecht en gewoon zichzelf. Een beste vent.“

Diezelfde dag zei iemand anders van een andere man: „Is het niet jammer dat je eigenlijk nooit weet wat je aan hem hebt? Je weet nooit of je aankunt op hetgeen hij zegt.

Ik denk dat de Heer hem een geveinsde zou hebben genoemd.“ Ik was geneigd hem gelijk te geven. Juist over die geveinsdheid wilde ik het vandaag eens hebben en ik zou me daarbij vooral willen richten tot de leden van De Kerk van Jezus Christus van de Heiligen der Laatste Dagen, waar zij ook moe zijn. Wij hebben ongeveer drie miljoen leden, bestaande uit mensen van allerlei slag, variërend van hen die met volle toewijding

en onbevleete godsdienst voor God en den Vader is deze: wezen en weduwen bezoeken in hun verdrukking, en zichzelf onbesmet bewaren van de wereld." (Jak. 1:27.)

De tien geboden zijn ons in zeer duidelijke taal gegeven. Ze behoeven geen nadere toelichting en laten geen twijfel bestaan aan de bedoeling ervan. Ook de bergrede laat niemand in 't onzekere aangaande de strekking van Christus' boodschap tot het mensdom en ten aanzien van onze eigen verantwoordelijkheid als wij ons willen verheugen in Zijn zegeningen en in de leiding van Zijn Geest. Bovendien hebben wij onze artikelen des geloofs, die het verheven reglement vormen waarnaar wij ons leven dienen te richten.

Jezus heeft gezegd: „Niet een iegelijk, die tot Mij zegt: Heere, Heere! zal ingaan in het Koninkrijk der hemelen, maar die daar doet

den wil Mijns Vaders, Die in de hemelen is." (Mt. 7:21.)

In deze laatste dagen heeft Hij gezegd: „Ik, de Here, ben gebonden, wanneer gij doet, wat Ik zeg; maar wanneer gij niet doet, wat Ik zeg, hebt gij geen belofte." (L. en V. 82:10.)

Voorts heeft Hij ons deze heerlijke belofte gegeven: „... alle heiligen, die ... in gehoorzaamheid aan de geboden zullen leven, zullen gezondheid in hun navel, en merg in hun beenderen ontvangen.

„En zij zullen wijsheid en grote schatten aan kennis vinden, ja, verborgen schatten;

„En zij zullen lopen en niet moede worden, wandelen en niet mat worden.

„En Ik, de Here, geef hun een belofte, dat de engel der verwoesting aan hen zal voorbijgaan, zoals aan de kinderen Israëls, en hen niet zal doden." (L. en V. 89:18-21.)

Wij zijn vermaand het geloof trouw te blijven, en gewaarschuwd tegen kwaad en schijnheiligheid. Op dit laatste euvel heeft de Heiland zelfs met grote nadruk gewezen. Hij was zeer streng in Zijn veroordeling van hen wier levenspraktijken niet door hun geloofsbelijdenis werd gedekt. Hij zei: „Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeën, gij *geveinsden*... Gij slangen, gij adderengebroadesels! hoe zoudt gij de helse verdoemenis ontvlieden?" (Mt. 23:29 en 33, cursivering toegevoegd.)

„Wee," dat betekent volgens het woordenboek ongeluk, ramp, smart, pijn, kommer, verdriet — een toestand van diepe ellende dus. „Geveinsd" is iemand die voorgeeft geloofsopvattingen of beginselen te hebben die hij in werkelijkheid niet heeft, of die zich uitteffent voor iets dat hij niet is, inzonderheid het aannemen van een valse schijn van vroomheid of deugd.

Volgens hetgeen in de evangeliën staat opgetekend, heeft de Heiland verschillende voorbeelden van *geveinsdheid* vermeld, en in al deze gevallen zegt Hij: „Wee u, gij Schriftgeleerden en Farizeën, gij *geveinsden!*"

Deze en andere beschuldigingen van *geveinsdheid* zou ik nu willen aanhalen. Daarbij zullen wij er goed aan doen naar onszelf te kijken om te zien in hoeverre deze op ons van toepassing zijn. Als wij letten op de tegenwoordige toestanden in de wereld, weet ik wel zeker dat we zullen bemerken dat *geveinsdheid* en de overtreding van de beginselen van gerechtigheid en goed fatsoen ons leven in nationaal en in persoonlijk opzicht gebracht hebben in de bedroevende toestand waarin het thans verkeert.

De Heer heeft gezegd: „... zij bin-

den lasten die zwaar zijn . . . op de schouderen der mensen; maar zij willen die met hun vinger niet verroeren.

„En al hun werken doen zij, om van de mensen gezien te worden . . .

„En zij beminnen de vooraanzittingen in de maaltijden, en de voorgestoelten in de synagogen;

„ . . . gij eet de huizen d'jr weduwen op, en dat onder den schijn van lang te bidden; daarom zult gij te zwaarder oordeel ontvangen.

„ . . . gij vertient de munte, en de dille, en den komijn, en gij laat na het zwaarste der wet, namelijk het oordeel, en de barmhartigheid, en het geloof. Deze dingen moest men doen, en de andere niet nalaten.

„Gij blinde leidslieden, die de mug uitzijgt, en den kemel doorzwelgt.

„ . . . gij reinigt het buitenste des drinkbekers, en des schotels, maar van binnen zijn zij vol van roof en onmatigheid.

„ . . . gij zijt den witgepleisterden graven gelijk, die van buiten wel schoon schijnen, maar van binnen zijn zij vol doodsbeenderen en alle onreinheid.

„Alzo ook schijnt gij wel den mensen van buiten rechtvaardig, maar van binnen zijt gij vol geveinsdheid en ongerechtigheid.

„ . . . gij bouwt de graven der profeten op, en versiert de graftekenen der rechtvaardigen;

„En zegt: Indien wij in de tijden onzer vaders waren geweest, wij zouden met hen geen gemeenschap gehad hebben aan het bloed der profeten.” (Mt. 23:4-6, 14, 23-25, 27-30.)

Wij mogen onszelf heus wel eens afvragen of er in onze eigen zogenaamde christelijkheid geen sprake is van een dergelijke valse schijn. In Jezus' dagen had men, evenals tegenwoordig zo alge-

meen gebruikelijk is, allerlei gemeenschappen waarin de wet streng werd onderhouden, maar daarbij negeerde men dan de buitenstaanders door op alle andere mensen minachtend neer te zien en ze te veroordelen. Zodoende vermeed men wel ketterij naar de vorm, maar bedreef men ketterij naar de geest.

Hoevelen van ons maken zich schuldig aan het zich houden aan de letter van de wet, terwijl we de geest ervan vergeten, doordat we geen barmhartigheid betonen en geen blijk geven van vertrouwen in onze medemens? Leggen wij meer nadruk op een uiterlijke handeling of openlijke daad om van de mensen gezien te worden dan op een innerlijke verandering? De enige manier om het binnenste van de drinkbeker te reinigen is rein van hart te zijn door ons te vernederen en ons af te wenden van onze verkeerde wegen, en door het Evangelie van Jezus Christus naar ons beste vermogen na te leven. Mensen kunnen we misschien wel bedriegen, maar God kunnen we niet bedriegen.

Bestaat het gevaar dat onze hele beschaving lijkt op „witgepleisterde graven”? Wij hebben verbazingwekkende machines, torenhoge gebouwen en duizenden tekenen van wat wij vooruitgang noemen, maar van binnen hebben wij geen rust, er heerst strijd tussen mensen en volken en ongelenigke nood onder de armen. Dan zijn daar al die menselijke doodsbeenderen nog, de oogst van groot-scheepse oorlogen. Iemand heeft eens gezegd: „Nog steeds trachten wij onszelf te beschermen door het graf wit te kalken.”

Bij alle misdadigheid, verstedelijking van de plattelandsbevolking, losbandigheid en zedenverwildering, pornografische films, lectuur

enz. moeten wij stevig in onze schoenen staan en opkomen voor het goede.

Wij moeten ons bekommeren over het gebruik van drugs, waardoor mensenlevens te gronde worden gericht en verpletterende ellende wordt toegebracht, niet alleen aan de gebruikers zelf, maar ook aan hun omgeving. Schijnheiligheid in het leven van volwassenen is echter van ernstige invloed op onze jonge mensen, die hun toevlucht nemen tot deze vorm van protest. Wat wij hiermee willen zeggen is, dat de kinderen bijv. worden beïnvloed door de schijnheiligheid van hen die wel het „borreluurtje” en andere slechte gewoonten aanaandaan, maar het toch op de zenuwen krijgen als de kinderen andere wegen hebben gevonden om het gedrag van hun ouders na te bootsen. Alleen dan zullen de kinderen aandacht willen schenken aan vermaningen, als de volwassenen zelf het goede voorbeeld geven.

Hoezeer wij ook verplicht zijn door middel van wetgeving e.d. te voorkomen dat onze jeugdige staatsburgers ten prooi vallen aan mensen die erop uit zijn hen het slachtoffer te doen worden van deze verderfelijke gewoonten, toch mogen wij onze verantwoordelijkheid niet te licht opvatten voor het helpen revalideren van hen die reeds voor de verleiding bezweken zijn. Hoe kunnen wij onszelf christenen noemen en bewerpen dat wij onze naaste liefhebbers — d. i. iedereen die hulp nodig heeft — en toch niet meewerken met anderen die steeds pogingen in het werk stellen voorzieningen te treffen tot hulpverlening aan alkoholisten, gebruikers van drugs of voorwaardelijk in vrijheid gestelde gevangenen? Toch zijn er mensen die dergelijke pogingen eigenlijk zouden willen belemme-

ren omdat ze bezwaar hebben tegen het bestaan van dergelijke instellingen in hun midden. Deze ongelukkigen hebben onze hulp nodig. Wij moeten stellig bereid zijn de barmhartige Samaritaan te zijn en overal hulp te bieden waar dat maar enigszins mogelijk is.

Hoevelen van ons houden zich wel stipt aan het woord van wijsheid, maar zijn daarentegen zeer onmatig in hun vooroordelen en in het veroordelen van anderen? Zijn er ook mensen onder ons die in zaken angstvallig beleefd zijn en hoogst regelmatig in hun kerkbezoek, maar toch ten hemel schreiende onbillijkheden in de maatschappij aanvaarden, en misschien hun naaste ook wel eens onbillijk of oneerlijk behandelen?

Interesseren wij ons echt en zijn wij bezorgd voor het welzijn van onze naasten? Bezoeken wij de weduwen en de vaderlozen, en voeden, kleden en vertroosten wij de armen en behoeftigen? De profeet Alma zag in zijn dagen „grote ongelijkheid onder het volk; sommigen verhieven zich in hun hoogmoed en verachtten anderen, terwijl zij de behoeftigen en de naakten, en hen, die hongerig en dorstig en ziek en bedroefd waren, de rug toekeerden.“

Wij lezen verder: „Dit nu was een oorzaak van veel geklaag onder het volk, terwijl anderen . . . hen hielpen, die hun hulp nodig hadden, door van hun goederen aan de armen en behoeftigen mede te delen, de hongerigen te voeden,“ enz. (Alma 4:12-13.)

Recente wijzigingen in de opbouw en het werk van hun organisatie zullen thans onze ZHV-zusters in staat stellen meer van hun tijd en energie te wijden aan de voor-naamste doeleinden waarvoor zij eenmaal werden georganiseerd, nl. zorgen voor het geestelijke,

verstandelijke en zedelijke welzijn van de moeders en dochters van Zion. Ze behoren altijd bezig te zijn in het onderwijzen van het Evangelie, met het beter voorbereiden van onze vrouwen van iedere leeftijd op hun taak in de huishouding, en met het bewijzen van liefdediensten aan hen die in nood verkeren.

De zusters van deze prachtige organisatie geven gezamenlijk wekelijks duizenden uren van hun tijd aan deze liefdediensten, maar toch zijn er nog velen die ziek en eenzaam zijn of behoefte hebben aan troost, die niet door hen worden bereikt. Wij *allen* moeten voortdurend uitzien naar gelegenheden om de behoeftigen onder ons hulp en troost te bieden. Deze plicht en gelegenheid mogen wij niet veronachtzamen om onszelf alleen bezig te houden met het najagen van onze eigen zelfzuchtige wereldse genoegens en stoffelijke gewin.

Maar al te vaak maken wij ons er met een voorwendsel van godsdienstige activiteit af, waaronder zowel het betonen van naastenliefde als regelmatig kerkbezoek valt, door onze activiteit te vergelijken met die van anderen en te zeggen dat wij precies evenveel doen als zij, of dat wij niet slechter zijn dan zij. Sommige mensen zeggen: „Ik ga niet naar de kerk omdat ik niet net zo schijnheilig wil zijn als hij. Ik kan toch wel gelovig zijn zonder naar de kerk te gaan. Ik kan God ook aanbidden op het meer of in het berglandschap, te midden van de vrije natuur.“

Hoor dan wat de Heer hiervan heeft gezegd:

„En opdat gij uzelf meer onbesmet van de wereld moogt bewaren, moet gij op Mijn heilige dag naar het huis des gebeds gaan

en uw sacramenten opofferen; „Want voorwaar, dit is een dag, die u is toegewezen om van uw arbeid uit te rusten en de Allerhoogste uw toewijding te betonen; „Niettemin moeten uw geloften alle dagen en te allen tijde in gerechtigheid worden opgeofferd.“ (L. en V. 59:9-11.)

Wij kunnen niet zelf kiezen welk deel van het Evangelie naar onze mening waar is of welk onderdeel wij menen te moeten naleven. Wij mogen ons eigen leven niet in waterdichte afdelingen verdelen. Het is zoals de Heiland gezegd heeft: „ . . . Deze dingen moest men doen, en de andere niet nalaten.“ (Mt. 23:23.) Wij moeten metterdaad christenen zijn en door ons leven laten zien dat wij de Heer onze God liefhebben en liefde en belangstelling voor elkaar betonen. Wij allen, u en ik, moeten ons eigen huis op orde stellen. Wij mogen geen geveinsden zijn. Harry Emerson Fosdick heeft eens opgemerkt dat er twee soorten geveinsdheid bestaan, nl. als we trachten ons beter voor te doen dan we zijn, en als wij ons slechter voordoen dan we zijn. We hebben het tot nu toe steeds gehad over dat soort schijnheiligheid, waarbij de mensen doen alsof ze meer of beter zijn dan ze in werkelijkheid zijn.

Maar al te vaak echter zien wij leden van de Kerk die in hun hart weten en geloven, maar door angst voor de publieke opinie niet voor hun overtuiging uit durven komen. Dit soort geveinsdheid is even ernstig als het andere; dit maakt het voor anderen moeilijk ons te respecteren, en heeft vaak een ongunstige uitwerking of invloed op het leven van andere leden van de Kerk die van ons verwachten dat wij trouw blijven aan onze verbintenissen tegenover de

Kerk en niet aarzelen blij te geven van ons geloof.

Alleen als wij er ernstig naar streven de leringen van Christus na te leven kunnen wij werkelijk enige geestelijke vooruitgang maken. Waar wij ons ook bevinden, wij mogen niet bang zijn te leven in overeenstemming met onze overtuiging en de maatstaven van de Kerk. Dat verwachten de mensen immers van ons, ook al bekritiseren en bespotten ze ons, en als wij het doen respecteren ze ons toch. Door volgens hoge normen te leven kunnen wij nauwgezette, onpartijdige mensen geen aanstoot geven.

Nog niet zo lang geleden sprak ik met een vader en een moeder die met hun zoon nog maar een paar maanden tot de Kerk waren bekeerd. In de loop van ons gesprek zei de vader dat ze inactief waren geworden en niet meer naar de kerk gingen. Ik vroeg hun dus waarom. Hij zette uiteen dat de zendelingen zo'n prachtig voorbeeld waren geweest van een goed en rein leven, rechtschapen mensen, maar toen ze in hun wijk naar de kerk gingen, vonden ze daar zoveel mensen die niet leefden volgens hetgeen de Kerk leert, of wat ze voorgaven te zijn. Dientengevolge waren ze ontmoedigd en hadden hun vertrouwen in de Kerk verloren. Ik meen dat wij hieruit twee hoogst belangrijke lessen kunnen leren: Ten eerste rust op ons de verantwoordelijkheid om zo te leven dat wij het leven van andere mensen ten goede beïnvloeden en dat wij nooit twijfel in hun binnenste doen opkomen wegens geveinsdheid in ons eigen leven.

De andere les houdt in dat wij er altijd tegen moeten waken dat wij ons niet laten beïnvloeden door schijnheiligheid in het leven van

anderen of ons daardoor tot twijfel laten verleiden en nalaten overeenkomstig het Evangelie te leven.

Het is van het hoogste belang dat wij als leden van de Kerk standvastig en verenigd op de bres staan voor waarheid en gerechtigheid. Wij hebben tegenover de wereld verklaard dat wij het Evangelie van Christus hebben en dat wij ons te weer zullen stellen tegen het zedenbederf. Zullen wij standhouden, of zullen wij weifelen en door de wind gedreven en op- en neergeworpen worden? Zullen wij de zaak der gerechtigheid verzaken om daarmee mensen te behagen, omdat wij God liever met de mond dan met het hart willen dienen, of doordat de een of andere politieke macht haar invloed op ons doet gelden?

Wij mogen niet zijn als diegenen waarop Johannes doelde toen hij zei: „Nochtans geloofden ook zelfs velen uit de oversten in Hem; maar om der Farizeën wil beleden zij het niet . . .

„Want zij hadden de eer der mensen lief, meer dan de eer van God.“ (Joh. 12:42-43.)

Stel u eens voor welk een geweldige invloed de Kerk, met haar ongeveer drie miljoen leden, op de wereld zou kunnen uitoefenen, als wij allen stuk voor stuk zouden zijn wat wij beweren te zijn, als ieder-

een een echt, waarlijk toegewijd christen was, er dagelijks naar levend zonder te huichelen; als wij eerlijk waren, oprecht, kuis, welwillend, deugdzzaam, en goed zouden doen aan alle mensen, en altijd zouden streven naar wat deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig is.

Laten wij naar de profeten luisteren en naar hun woorden leven. Laten wij ons niet zoals de Schriftgeleerden en de Farizeën schuldig maken aan verergering van de zielestrijd van de Zaligmaker door Hem en Zijn leringen te verwerpen die Hij ons gegeven heeft, tegelijk met Zijn leven, opdat wij hier vreugde zouden mogen hebben en het eeuwige leven hiernamaals. Laat ons niet in de toestand komen te verkeren die Hij beschrijft aan het slot van Zijn kastijding der geveinsden:

„Ziet, uw huis wordt u woest gelaten. Want Ik zeg u: Gij zult Mij van nu aan niet zien, totdat gij zeggen zult: Gezegend is Hij, Die komt in den Naam des Heeren!“ (Mat. 23:38-39.)

Ik getuig tot u dat God leeft, dat Jezus de Christus is, de Zoon van de levende God, dat het Evangelie is hersteld, en dat wij door het naleven van de leringen daarvan het eeuwige leven zullen verwerven, waarom ik nederig bid in de naam van Jezus Christus. Amen.○

De presiderende bisschop spreekt tot de jeugd over wel in de wereld, maar niet van de wereld zijn.

Nu zelfzucht, geweld en bandeloosheid meer en meer de voornaamste drijfveren van het doen en laten der mensen worden, ontstaat er bij velen een toenemend verlangen om een dergelijk milieu te ontvluchten. Sommigen trachten dit te doen door een omgeving op te zoeken waar de meeste mensen lid van de Kerk zijn.

Intussen blijkt steeds duidelijker dat wij ons eigenlijk maar in beperkte mate buiten het bereik van de kwade invloeden van onze wereld kunnen stellen door ons af te zonderen en op te sluiten in bepaalde gemeenschappen. Jonge mensen die in een losbandige, goddeloze, zinnelijke samenleving op de drempel der volwassenheid staan, mogen hun standpunt dan ook wel eens opnieuw bepalen.

Bij deze heroriëntering van hun denken is wellicht het eerste vereiste de dingen in hun ware verhouding te leren zien. In afd. 127:2 van Leer en Verbonden heeft de profeet Joseph Smith zijn zienswijze in deze als volgt bekend gemaakt:

„En de gevaren, die ik ben geroepen door te maken, schijnen mij slechts van geringe aard toe, omdat de menselijke afgunst en toorn gedurende mijn ganse leven mijn dagelijks lot zijn geweest, en het schijnt raadselachtig om welke reden, tenzij ik voor de grondlegging der wereld was bestemd . . .”

De profeet geloofde dat deze bestemming, deze levensroeping, ook gold en gelden zou voor allen die uit eigen verkiezing het Evangelie zouden omhelzen en zich met volle toewijding in dienst zouden stellen van de opbouw van Gods Koninkrijk.

„Een ieder, die een roeping bezit om tot de inwoners der aarde te prediken, werd tot dit doel reeds bestemd in de grote raadsvergadering in de hemel vóór deze wereld bestond.” (*Leringen van de Profeet Joseph Smith*, blz. 388.)

Jonge mensen van de Kerk die zo hun zending in het leven opvatten, moeten er een eer in stellen hun schouders te zetten onder de lasten van de opbouw van dat koninkrijk, waar zij ook mogen wonen. Vanaf het begin der wereldgeschiedenis heeft iedere generatie haar eigen problemen gehad in de bestrijding van het kwade.

Zonde en boosheid dringen al spoedig door in geïsoleerde bevolkingsgroepen in een of andere uithoek, vooral in dit tijdperk van snelle communicatie. Deze gebieden verkeren slechts enkele jaren in gunstige omstandigheden. Daarna heeft men een sterk karakter en verknochtheid aan het Evangelie nodig om weerstand te kunnen bieden aan de demoraliserende invloeden van een slecht milieu.

Ware karaktervastheid vloeit voort uit een zich inzetten voor een edele zaak. Onze jonge kerkleden hebben een goede zaak gekregen om na te streven. Deze is in grote trekken aangegeven in de brief die op 6 september 1842 door de profeet Joseph Smith werd geschreven, nl.:

„ . . . want het is noodzakelijk bij het inluiden der bedelingen van de volheid der tijden, welke bedeling nu wordt ingeluid, dat een gehele en volkomen vereniging, en samensmelting van bedelingen, sleutelen en machten en heerlijkheden . . . zou plaatsvinden . . .” (L. en V. 128:18.)

Daniël voorzag dat het Evangelie in onze tijd de ganse aarde zou vervullen totdat het Koninkrijk van Christus de plaats van aardse koninkrijken zou innemen. Dit kan alleen dan geschieden als er overal mensen aanwezig zijn die het Evangelie hebben aanvaard en het naleven. De levenswandel der mensen spreekt duidelijker taal dan plechtige preken. Jongelui die midden in de wereld staan zullen er meer voldoening uit putten door zelf in geestelijk opzicht een licht te zijn in tegenstelling tot de duisternis waarin de wereld zich bevindt.

De Kerk heeft de methodes waardoor de jeugd zich een anker kan verschaffen in een verwarde, ontredde wereld. Het Aäronische priesterschapprogramma stelt jongeren in de gelegenheid een leiderschapstraining te volgen, in het Evangelie te worden onderricht en allerlei diensten te verlenen, waardoor jongemannen op hun taak in de Kerk worden voorbereid. De Onderlinge Ontwikkelingsverenigingen bieden het beste op het gebied van verenigingsleven, culturele vorming, sportbeoefening en padvinderij. Door middel van prestatieprogramma's kunnen de jongens en meisjes zich hier oefenen in het nastreven van persoonlijke doelstellingen, waardoor ze een bolwerk opwerpen tegen de kwade invloeden van de wereld.

Evangelie-onderwijs is in bijna alle delen der wereld iedere zondag in de zondagsscholen te vinden.

Met behulp van deze leerprogramma's en gesteund door een door middel van de Heilige Geest ontvangen getuigenis mogen de jongens en meisjes van de Kerk vol vertrouwen „in de wereld” staan, zonder „van de wereld” te zijn en kunnen zij hun goddelijke zending ten uitvoer brengen, bestaande uit het inluiden van die „gehele en volkomen vereniging, en samensmelting van bedelingen, sleutelen en machten en heerlijkheden . . .” (zie L. en V. 128:18.)

DE kleine STER

VOOR DE KINDEREN · MEI 1971

Je woord is voldoende

DOOR BERNADINE BEATIE

Hard lopend kwam Ahmed uit een smalle straat in Oud-Medina, zoals het oude stadsdeel van Casablanca wordt genoemd, de brede Boulevard Hansali op, die naar de havens leidde. Ongerust fronste hij het voorhoofd. Hij was te laat voor zijn werk, en de oude Sidi zou wel boos zijn.

„Onze boot moet iedere morgen de eerste zijn die de haven binnenvaart,” had oude Sidi zo menigmaal gezegd.

Ahmed begreep wel waarom. De eerste boot haalde altijd het beste stuwhout uit het water (planken en schotten, gebruikt voor het stouwen van scheepsladingen), dat overboord was geworpen door de vrachtboten die aan de pieren verankerd lagen.

Op de boulevard verdrong zich als gewoonlijk een bonte menigte: vrouwen in westerse kleding, anderen gesluierd, waarbij alleen hun donkere ogen zichtbaar waren, bedelaars met vuile tulbanden, kinderen die elkaar een mengelmoes van Frans en Arabisch toeschreeuwden, terwijl in het café langs het trottoir mannen in *boernoezen* zij aan zij zaten met mannen in maatkostuums.

Ahmed rende ze allemaal voorbij, zonder op of om te zien. Hij dacht alleen aan oude Sidi.

„Ik zal tegen hem zeggen dat ik te laat ben omdat ik bij een zieke vriend heb gewaakt,” zei Ahmed bij zichzelf. Hij zuchtte. Ahmed wilde niet graag tegen die oude man liegen, maar oude Sidi zou wel achterdochtig zijn als hij wist dat Ahmed de hele nacht op de vlucht was geweest en verstoppertje had moeten spelen voor de politie. Ahmeds liefste droom was nl. het vertrouwen van de oude Sidi te winnen.

Ahmeds gedachten dwaalden terug naar de dag waarop oude Sidi hem had uitgekozen om zijn bootje te roeien. Er waren nog wel een dozijn andere haveloze, hongerige jongens geweest, die om dat baantje hadden gebedeld.

„Waarom wil jij voor mij werken?” had oude Sidi hun één voor één gevraagd.

„Om u te helpen, oude Sidi,” hadden de jongens geantwoord.

Het gezicht van oude Sidi was onbewogen gebleven. Toen Ahmed aan de beurt was gekomen had hij even gearzeld. Iets aan oude Sidi

had Ahmed herinnerd aan zijn grootvader, bij wiens dood hij alleen op de wereld was achtergebleven. Voordat hij het wist had Ahmed er toen klakkeloos uitgeflapt: „Ik heb honger, oude Sidi. Ik heb geld nodig voor eten en kleren.“ Toen had oude Sidi's gezicht zich tot een glimlach geopend. „Eindelijk eens een eerlijk antwoord. Kom maar mee!“ Daarbij had hij Ahmed gewenkt hem te volgen.

Vanaf die dag was Ahmed van oude Sidi gaan houden en had hij respect voor hem gekregen. Hij was van het ouderwetse geloof, evenals Ahmeds grootvader dat was geweest. „God zij met je,“ zei hij altijd bij het afscheid.

Toen Ahmed voor het eerst bij oude Sidi thuis op bezoek was gekomen, was zijn mond opengevallen van verbazing. Het huis van de oude was klein, maar de vloeren waren met prachtige tapijten bedekt en langs de wanden stonden rijen boeken.

„Als mijn grootvader was blijven leven, hadden wij nu ook zo'n woning gehad,“ had Ahmed zachtjes gezegd.

„Ik sta ook alleen op de wereld,“ had oude Sidi gezegd. „Mijn vrouw en enig kind zijn al jaren geleden gestorven.“ Een ogenblik later had de oude Sidi zijn schouders opgehaald en zich afgewend.

„Woon je hier dichtbij?“ had hij onverschillig gevraagd.

„Ja,“ had Ahmed geantwoord. Hij had er niet bij gezegd dat zijn woning bestond uit een houten krat aan het eind van een donker steegje. Sedertdien had Ahmed vele uren bij oude Sidi thuis doorgebracht. De

oude man was nu bezig hem lezen te leren. Na een uur of twee legde oude Sidi dan vaak zachtjes zijn hand op Ahmeds schouder. Dan werd er hoop gewekt in Ahmeds hart. De oude zou hem nu vast wel vragen of hij wilde blijven! Maar dan zuchtte oude Sidi alleen maar en bewaarde het stilzwijgen.

Vandaag was het voor het eerst in al die maanden dat Ahmed nu voor oude Sidi werkte, dat hij te laat was. Er stroomde een gevoel van opluchting door zijn aderen toen hij zag dat de oude nog op hem stond te wachten.

„*As-salaam-aleikum*, vrede zij met je,“ zo begroette hij Ahmed. „*Wa-aleikum as-salaam*, en vrede zij met u,“ antwoordde Ahmed. „'t Spijt me dat ik zo laat ben.“

„Welke reden heb je daarvoor, Ahmed?“ vroeg oude Sidi.

„Ik — ik —“ begon Ahmed. Toen slaakte hij een zucht. Hij kon tegen oude Sidi niet liegen. „Ik moest me verbergen voor de politie. Er is gisteren in de bazar een beurs gestolen.“

De ogen van oude Sidi ontmoetten die van Ahmed. „Had jij daar dan iets mee te maken?“

„Welnee!“ riep Ahmed uit. „Ik kan het niet bewijzen, maar ik ben gisteren niet eens in de buurt van de bazar geweest.“

Oude Sidi legde zijn hand op Ahmeds schouder. „*Klamwahed*,“ zei hij, naar een oud Marokkaans gezegde, dat betekent: „Je woord is voldoende.“

Ahmed voelde zich even groot worden als de hoogste mast op het grootste schip in de haven. Oude Sidi had vertrouwen in hem!

„Kom," zei oude Sidi. „Misschien hebben we vandaag juist geluk doordat we zo laat zijn. De andere bootjes zijn al gekomen en gegaan, en er is zo juist een Amerikaans schip binnengelopen."

Ahmed volgde oude Sidi de boot in en greep de roeiriemen. Hij grinnikte. Amerikaanse zeelui gooiden altijd meer en beter stuwhout in de haven dan die uit andere landen. De passagiers op Amerikaanse schepen wuifden je ook altijd toe en riepen begroetingen. Vaak wenkten ze Ahmed dat hij dichterbij moest roeien en dan wierpen ze hem geldstukken en chocoladerepen of andere snoeperijen toe.

Behendig roeiend was Ahmed weldra langs zij het Amerikaanse schip gekomen. Een matroos wuifde hem toe en liet een zwaar stuk stuwhout overboord glijden. Weldra hadden Ahmed en oude Sidi alles opgepikt wat ze veilig in hun boot vervoeren konden. Er klonk een roep van bovenaf en daar zag Ahmed twee vrouwelijke passagiers wuivend op het bovendek staan.

„Hello!" riep Ahmed terug, trots op zijn kennis van die Engelse groet, die oude Sidi hem had geleerd. Hij roeide naderbij. Een van de dames hief haar hand omhoog en het zonlicht trof een ring die ze droeg. Hij schitterde als een blauw vuur, toen ze een handvol geldstukken in het bootje wierp, terwijl ze oude Sidi iets toeriep.

„Wat zegt ze nu?" vroeg Ahmed.

„Ze wil dat ik dat geld gebruik om nieuwe kleren voor jou te kopen," zei oude Sidi. „Ze denkt dat jij mijn kleinzoon bent."

„Was ik dat maar!" Zodra die woor-

den eruit waren, had Ahmed er alweer spijt van, want het gezicht van oude Sidi werd plotseling koud en strak. Ahmeds hart werd door droefheid bevangen. Hij betekende niets voor oude Sidi — totaal niets!

Nog eens riep de dame hun iets toe en gooide nog meer geldstukken in hun boot. Ahmed bukte zich om ze op te rapen. Tussen de munten lag een glinsterend voorwerp. De ring van die dame! Hij was van haar vinger gegleden toen ze de geldstukken naar beneden wierp. Vlug omsloten Ahmeds vingers de ring. Hij keek vluchtig op. Oude Sidi had niets gezien. Ahmed liet de ring in een plooi van zijn gewaad glijden en greep naar de riemen.

Van bovenaf weerklonk een angstkreet en de dame riep een vraag naar beneden.

„Wat is er?" vroeg Ahmed, zichzelf dwingend om oude Sidi recht in de ogen te zien.

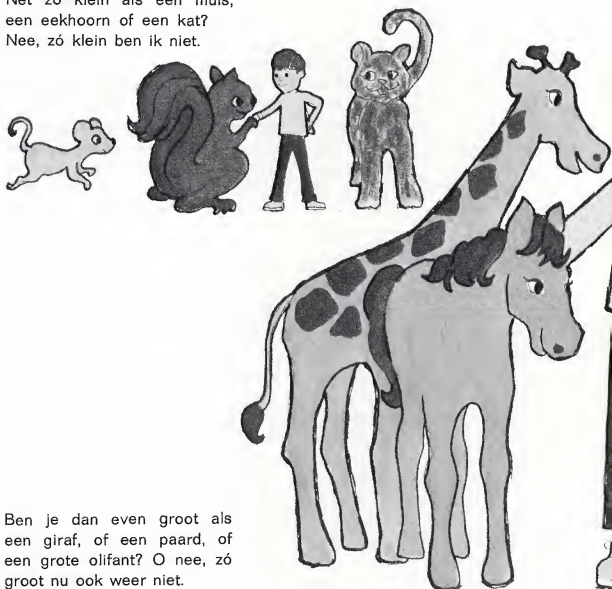
„Haar diamanten ring is van haar hand gevallen toen ze dat geld

(wordt vervolgd op blz 40)

GROOT OF KLEIN?

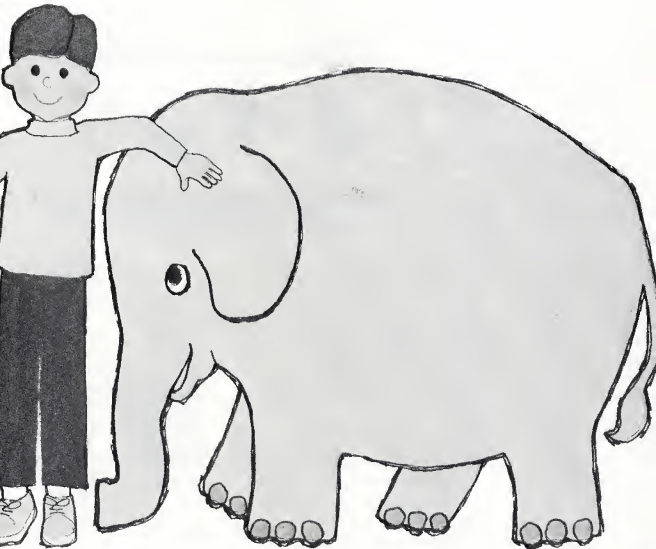
DOOR RUTH H. LUNDGREN

Hoe groot ben jij?
Net zo klein als een muis,
een eekhoorn of een kat?
Nee, zó klein ben ik niet.

Ben je dan even groot als
een giraf, of een paard, of
een grote olifant? O nee, zó
groot nu ook weer niet.

Voor sommige dingen ben je te groot, bijvoorbeeld om in een poppenledikantje te slapen, in een viskom te zwemmen, in een hamsterkooi te wonen of een bad te nemen in een theekopje.

Voor sommige andere dingen ben je weer te *klein*, bijvoorbeeld om een schip op te tillen, met een raket naar de maan te vliegen, een hele meloen op te eten, of je pappa op schoot te nemen. Toch ben je net groot genoeg voor sommige dingen.

Je kunt in de draaimolen ronddraaien, van een glijbaan afglijden en in een schommel schommelen. Je kunt zelf een slokje water gaan drinken en je eigen schoenen aantrekken.

Ja, voor veel dingen ben je nu precies groot genoeg.

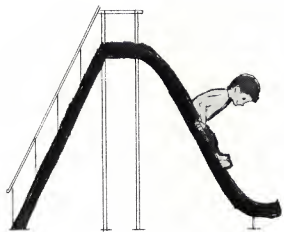
Als je naast je kleine zusje staat, voel je je groot.

Als je naast je grote broer staat, zul je je wel klein voelen.

Als je met je beste vriendje aan het spelen bent, voel je je precies groot genoeg, omdat je ongeveer net zo groot bent als hij.

Hoe groot ben je nu?

naar beneden gooide," zei oude Sidi. Hij knielde naast Ahmed neer om de boot te doorzoeken. Ahmed rilde van angst dat oude Sidi het bonzen van zijn hart zou horen. Hij zou zoiets niet hebben gedaan, zei hij bij zichzelf, als die vrouw arm was geweest. Maar ze was rijk. Voor Ahmed betekende die ring voedsel, kleding en een huis om in te wonen.

De kreten van de dame deden een scheepsofficier naar de railing snellen. Hij wierp een touwladder overboord, en een matroos klom omhoog om te helpen zoeken. Met Ahmeds hulp werd het stuwhout stuk voor stuk omgekeerd en iedere duimbreed van de boot onderzocht. „Waarom roept u de havenpolitie er niet bij om die jongen en die oude man te laten fouilleren?" riep de matroos de officier daar boven toe. Oude Sidi trok zijn schouders recht. „Ik steel niet," zei hij fier.

„Hem kun je wel vertrouwen," zei de officier. „'t Is een Marokkaan." „En die jongen dan?" vroeg de matroos.

„Zijn woord is ook zo goed als goud," zei oude Sidi.

Inplaats van zich opgelucht te voelen, kreeg Ahmed een gevoel alsof er een steen op zijn hart was gevallen. Oude Sidi hield niet van hem, maar hij had wel vertrouwen in hem. Plotseling wist Ahmed dat hij dat vertrouwen niet beschamen kon, zelfs niet voor een diamant. Hij keerde de matroos en oude Sidi de rug toe, gaf een schreeuw en viel op zijn knieën. Toen hij opstond, lag de ring in zijn hand. De matroos griste de ring weg en haastte zich de ladder op.

„Wacht eens even!" riep de dame, toen Ahmed snel weg begon te roeien. Ahmed deed alsof hij het niet verstond.

„Waarom wilde je niet omkeren?" vroeg oude Sidi, toen ze de oever naderden. „Ze wilde je belonen."

„Ik heb die ring aldoor gehad! Ik wou hem gaan verkopen!" Het was bijna alsof die woorden zich hadden losgescheurd uit Ahmeds hart.

„Dat weet ik wel, Ahmed. Ik heb die ring met de geldstukjes in de boot zien vallen."

„Waarom liet u hen mij dan niet fouilleren?" riep Ahmed.

„Mijn hart zei me dat jij die ring wel zou teruggeven. Bovendien voel ik me schuldig, Ahmed. Jij bent dol op mij, dat heb ik aan je ogen wel gezien. Ik had jou wederkerig de liefde moeten geven die je verdiende en nodig had, maar ik was bang."

„Bang? Voor mij?" vroeg Ahmed. „Ik ben al oud, Ahmed. Ik wou de last en de verantwoordelijkheid voor een pleegkind als kleinzoon niet op mij nemen. We zullen dit straks thuis nog wel eens nader bespreken."

Ahmed keek even op, bang dat hij het verkeerd had verstaan.

„Ja zeker, ik wil mijn woning met jou delen, Ahmed. Ook ik heb familie nodig." Er was een ondeugende tinteling in oude Sidi's ogen. „Dat zal niet altijd zo gemakkelijk voor je zijn. Ik ben oud en dikwijls knorrig. Er kunnen nog wel eens tijden komen dat je liever een diamant zou willen hebben in plaats van een grootvader."

Ahmed lachte hardop. „Nooit!" riep hij. „Dat nooit!" ○

OUDERLING SPENCER W. KIMBALL waarnemend president van de Raad der Twaalven

De jaren die de sprinkhaan heeft afgegeten

Toespraak gehouden in de zaterdagmiddagvergadering van 3 oktober 1970

Broeders, zusters, vrienden, en in 't bijzonder onze mensen van overzee en met een andere taal, het is mij een vreugde bij u te zijn in deze machtige conferentie.

Een kleine honderd meter rechts van ons bevindt zich een prachtig granieten monument, gekroond met een stenen aardbol. Daar bovenop zitten twee bronzen zee-meeuwen. Voor dit gedenkteken heben al miljoenen toeristen gestaan, luisterend naar de boeiende geschiedenis van „Gods barmhartigheid jegens de mormoonse pioniers.“

De bronzen vleugels van de vogels zijn wijd uitgespreid, zoals de Kerk haar geweldige armen heeft uitgespreid om alle volken der wereld te omvatten. Die granieten aardbol is tevens een profetisch beeld van de wereldomvattende Kerk en doet bovendien denken aan het visioen van Daniël: de steen die zonder handen uit de berg was afgehouden en zou voortrollen totdat deze de ganse aard had gevuld.¹

Op de stenen gedenkplaten wordt de geschiedenis verteld van de nog nimmer ontgonnen woestijngronden, van spannen ossen, van ploegers en van wijd uitzwaaiende armen die er graan zaaiden. De voorstellingen geven een beeld van de invasie der genadeloze insekten, en de hopeloze strijd ertegen wordt voorgesteld door de ter aarde neerzinkende man, een beeld van moedeloosheid met zijn

slap neerhangende handen en gebogen hoofd. De wanhoop heeft hem overspoeld. Ook de vrouw ziet er afgesloofd uit, met iets aandoenlijks in haar lichamelijke afmatting, haar hoofd opgeheven naar de meedogenloze lucht. Ze zien de meeuwen boven zich vliegen. Komen die nu de verwoesting voltooien? Verder is de overwinning van de meeuwen afgebeeld en de oogst van het geredde graan. Een volslagen hongersnood is daarmee afgewend.

De plaag van Egypte was niet de eerste, en de ramp voor de mormonen niet de laatste inval van de krekels of sprinkhanen. Toen vijf jaren geleden een bezoek aan Australië brachten, hoorden we vaak zeggen dat iemand „zijn bundel had laten vallen.“ We kwamen erachter dat deze uitdrukking iets dergelijks betekende als „hij is niet geslaagd“ of „hij heeft zijn kans voorbij laten gaan.“ Bij het lezen van de oude Schriften ben ik erachter gekomen dat men in de oudheid zo'n situatie kenschetste met het gezegde: „De jaren die de sprinkhaan heeft afgegeten.“

(Joël 2:25.)

We hebben geleerd dat de sprinkhaan een soortgenoot is uit een grote insektenfamilie met stompe voelsprietten, lange achterpoten en dikke dijnen, die het bekende geluid veroorzaken door ermee langs de voorste vleugels te schuren. Ze broeden in rivierbeddingen en in zonnige holtes, vermenigvuldigen

zich met schrikbarende snelheid en vervullen de lucht, zodat het daglicht erdoor wordt verduisterd. Zwermen van deze insekten hebben met hun plaag zowel het westen der Verenigde Staten bezocht als vele andere streken van de wereld, en voor miljarden schade en verwoesting aangericht. Ze hebben tal van hongersnoden en de dood van grote aantallen mensen veroorzaakt.

Evenals bij de strijd tegen de krekels in Utah waren deze insekten nu nauwste betrokken bij de geschiedenis van Egypte.

Mozes en Aäron smeekten en dreigden Faraó, omdat hij zijn leger slaven in vrijheid zou stellen. De vorst was onvermurwbaar, bedriegelijk en stijfkoppig. Gedurende het lijden dat iedere plaag met zich meebracht deed hij telkens een belofte, maar als er verlichting kwam, negeerde hij zijn belofte weer.

Mozes waarschuwde hem: „Zo zegt de Heere God . . . Hoe lang weigert gij u voor Mijn aangezicht te verootmoedigen? Laat Mijn volk trekken, dat zij Mij dienen.“ (Ex. 10:3.)

Achtereenvolgens kwamen de plagen: „al het water in de rivier werd in bloed veranderd“, toen „kwamen er vorsen op en bedekten Egypteland“; daarna kwam er „een zware vermenging van ongedierte“; en „al het stof der aarde werd luizen“; toen werd door Mozes uitgestrooide as tot „zweren, uit-

brekende met blaren, aan de mensen en aan het vee."

Er kwam „donder en hagel, en het vuur schoot naar de aarde: . . . En de hagel sloeg . . . alles wat op het veld was, . . . al het kruid, en verbrak al het geboomte des velds.“ „Het vlas nu, en de gerst werd geslagen; want de gerst was in de aar, en het vlas was in den halm.“ (Ex. 9:20; 8:6, 24, 17; 9:10, 23, 25 en 31.)

Op Farao's herhaalde weigering haalde Mozes het woord des Heren aan:

„. . . Laat Mijn volk trekken . . . Want indien gij weigert . . . zie, zo zal Ik morgen sprinkhanen in uw landpale brengen.“ (Ex. 10:3-4.)

„Gij zult veel zaads op den akker uitbrengen, maar gij zult weinig inzamelen; want de sprinkhaan zal het verteren.“ (Deut. 28:38, cursivering toegevoegd.)

„. . . het geschiedde des morgens, dat de oostenwind de sprinkhanen opracht.

„. . . alsoz dat het land verduisterd werd; en . . . er bleef niets groens aan de bomen, noch aan de kruiden des velds, in het ganse Egypteland.“ (Ex. 10:13 en 15.)

Wat de kruidworm had overgelaten, at de sprinkhaan op, en wat de sprinkhaan overliet, at de rups op. Zo ging er weer een oogst verloren.

Terwijl ik zo terugdacht aan „de jaren die de sprinkhaan heeft afgegeten“, dacht ik na over de verloren weekends en de verspilde jaren van vele mensen.

Eens kreeg ik uit een afgelegen plaats een brief van een man die het jaar tevoren was gedoopt. Uit deze brief citeer ik het volgende: „Ik zal het op prijs stellen als u mijn naam uit het register van de Kerk wilt verwijderen. Ik vind de . . . eisen die de Kerk stelt te zwaar. Ik werd er door . . . de zen-

delingen toe gebracht onderricht te ontvangen. Voordat ik het wist hadden zij zich voorgenomen mij te dopen. Helemaal beteuren doe ik dit niet, want het was leerzaam. „Tenslotte kwam ik tot het besef wat ik mij op de hals had gehaald. „Ik was niet in staat afstand te doen van de vier verboden vruchten, nl. tabak, sterke drank, koffie en thee.

„. . . Dit kost mij meer zorg dan ik aan kan. Mijn persoonlijkheid eist aanvaarding door anderen . . . en ik krijg het gevoel dat ik er buiten sta als ik niet kan delen in de genoegens van mijn kameraden.

„Bovendien is mij gebleken dat ik geen drie tot vijf uur kan geven 's zondags en geen tiende van mijn verdiensten afstaan. Dit gaat tegen mijn eigenlijke natuur in . . .

„Het spijt me zeer dat ik u deze last heb veroorzaakt. Niemand hoeft zich in deze schuldig te voelen . . . Het is alleen mijn eigen schuld. Ik hoop dat u mij kunt vergeven . . . mijn besluit staat vast.“ De definitieve beslissing van deze man was wel bedroevend. Zijn jaren verstrijken, de een na de ander en worden figuurlijk door de sprinkhanen opgegeten, de kruidworm en de rups, daar hij terugkeert naar de wereld.

In tegenstelling hiermee worden onze mensen over 't algemeen niet verontrust over vier of vijf uren van toewijding op de sabbatdag, over het geven van een tiende van hun inkomsten en over de vier verboden vruchten.

Marden zegt ergens: „. . . nooit kan de molen malen met het water dat reeds is doorgestroomd.“ (Orison S. Marden, *Pushing to the front*, deel I, pag. 13.)

Een paar dagen geleden schudden de leden van een gezin dat pas tot de Kerk was toegetreten mij stralend de hand. Ik vroeg hun hoe

lang ze nu al lid van de Kerk waren en het antwoord luidde: „Twee maanden.“ Toen zeiden ze, geestdriftig en spijtig: „Denkt u eens aan al die jaren dat we zo gelukkig hadden kunnen zijn in de Kerk!“ De sprinkhanen hadden hun jaren afgegeten.

Iemand heeft eens gezegd: „O, had ik maar!“ of „O, had ik maar niet!“ is de stille verzuchting van menigeen die zelfs zijn leven zou willen geven voor de gelegenheid om terug te keren en een langvervlogen fout goed te maken.“ (Marden, pag. 15.)

In 1834 werd er door de profeet Joseph Smith een hoge raad georganiseerd. Deze verklaring is daarbij afkomstig van L. D. Young: „. . . ik heb een ernstige fout begaan, waarvan ik een verslag wens na te laten, tot lering voor anderen. De profeet verzocht mij zitting te nemen in deze (hoge) raad met de andere broeders die ervoor verkozen waren. In plaats daarvan stond ik op en bekende dat ik niet in staat was zo'n verantwoordelijke positie te vervullen, waarbij ik, naar ik meen, liet blijken dat het mij in deze behoorlijk ernst was.

„De profeet zei toen dat het enkel zijn verlangen was dat ik die plaats zou innemen, maar toen ik mij nog steeds verontschuldigde, benoemde hij een ander om die functie te vervullen. Ik denk dat dit de reden was dat hij mij daarna nooit meer heeft geroepen om enige belangrijke positie in de priesterschap te bekleden. Sindsdien heb ik geleerd daarheen te gaan waar ik geroepen word, en mijn eigen oordeel niet te stellen tegen dat van hen die zijn geroepen de leiding van dit koninkrijk op zich te nemen.“

De sprinkhanen gingen aan het werk. Denk eens aan de kansen

die deze brave man in de loop der jaren verspeelde!

Ik ken iemand die ten diepste bekommerd was toen zijn ringpresident hem vroeg of hij wijkbisschop wilde worden. Zijn gezicht werd agrauw. Hij stamelde een afwijzing. Hij sloeg het grote voorrecht af een rechter in Israël te mogen zijn, een vader voor het kerkvolk, een leider van mensen. De ringpresident, die meende dat het alleen een kwestie van verlegenheid was en van een gevoel van ontoereikende bekwaamheid, trachtte hem te overreden, maar zijn besluit stond vast. Sinds die dag zijn er vele jaren aan hem voorbijgegaan, die „de sprinkhaan heeft afgegeten.“

In dit verband denk ik ook aan de Sidney Rigdons, de Oliver Cowdery's, de Martin Harrissen en die vele anderen, die hun eigen kansen hebben verspeeld.

„Onthoud dat deze vier dingen niet terugkomen: het gesproken woord, de afgeschoten pijl, het voorbijgeleven en de verzuimde gelegenheid. (Marden, pag. 67.)

Een andere jongeman die een trouw lid van de Kerk was, werd verliefd op een knap meisje, dat geen lid van de Kerk was, en toen hun verking tot een huwelijk zou worden, werd bepaald dat dit een burgerlijk huwelijk zou zijn, „tot de dood u scheidt.“ Hij protesteerde zwakjes hiertegen, maar zij was de sterkste en won het pleit. De tempel en het eeuwig huwelijk hadden voor haar niets te betekenen.

Hij hoopte nog steeds dat hij haar eenmaal wel tot de Kerk zou brengen, maar de jaren spoedden zich in een snel tempo voort, de kinderen kwamen en groeiden zonder het Evangelie op. De gelegenheden gingen voorbij, jaren verstrekten — verloren jaren, die nooit meer ingehaald konden worden,

want de tijd vliegt bliksemsnel voorbij en kan niet worden teruggeroepen. Waren dat „sprinkhanenjaren“?

Shakespeare schreef:

„Er is een tij in al wat de mens doet,

Dat, met de vloed bezeild, naar het geluk leidt:

Eenmaal verzuimd, blijft heel de levensreis,
Belemmerd door ondiepten en gevaren.

Op zulk een volle zee drijven wij thans,

En moeten varen, nu de stroom ons dient,

Of onze kans verspelen.“

(*Julius Caesar*, 4e bedrijf, 3e toneel)

De sprinkhaan is altijd in de lucht geweest. De beschaving wordt door knagende wormen aangevreten.

Benjamin Franklin² heeft eens gezegd: „Hebt gij het leven lief? Verspil dan geen tijd, want dat is de stof waarvan het leven is gemaakt.“

Iemand anders heeft het zo gezegd: „Zelfs de eeuwigheid kan het verlies van één enkele minuut niet vergoeden.“ (Ancient Post.)

„Ik heb de tijd verloren, en nu laat de tijd mij verloren gaan.“ (Shakespeare.)

Toen ik een kleine jongen was, werd ik ten zeerste geïmponeerd door de bruiloft van een jong paar, dat een burgerlijk huwelijk aanging. Hij was een knappe galant, met een glanzend paard en een rijtuigje met rubberbanden, en hij kon geld laten rollen. Zij was „la belle du bal“ geweest, afkomstig uit een welgestelde familie, zodat andere meisjes haar hadden benijd om haar kleren en haar populariteit.

Hun huwelijk was om zo te zeggen een buitensporigheid. In beide families waren er veel kinderen geweest, maar hun eerste besluit was dat ze „geen kinderen wilden hebben.“

Er vond een soort operatie plaats, en er zijn in dat huis dan ook nooit kinderen gekomen. Ze gingen voort met pret maken: dansen, rijden, feesten. In de loop der jaren heb ik hen oud en eenzaam zien worden. Hij stierf het eerst. Zij bleef wonen aan de hoofdstraat van een klein stadje en dagelijks maakte ze een wandeling naar het postkantoor en de kruidenierswinkel. De jaren spoedden voort en brachten een gebogen rug en een langzame gang met zich mee, waar een wandelstok aan te pas moest komen. Ze was omgeven door eenzaamheid. Haar broers en zusters werden door hun eigen gezinnen in beslag genomen. Ze bezochten haar minder vaak en de bezoeken werden korter van duur. Zo lang geleden was er nog geen radio of televisie. Ook het lezen werd minder, naarmate haar ogen zwakker werden. De mensen zagen haar minder vaak en misten haar ook steeds minder.

Op zekere dag vond iemand haar. Ze was al dagenlang dood. Alleen in de dood, zoals ze ook in haar leven alleen was geweest. Geen liefhebbende, plichtsgetrouwe kinderen om haar te begraven, er werd geen traan gelaten, geen weelklacht geuit. Het waren vergeefse jaren geweest. Waren het geen jaren die de sprinkhaan had afgegeten?

Iemand heeft gezegd:

„Het lot omgeeft u niet, het huist daarbinnen —

Gij maakt uw eigen leven zelf.“

(Marden, pag. 404.)

Onbedachtzaamheid brengt onvruchtbaarheid met zich mee. Het

lot scheert rakelings langs de mens heen, maar ons levenslot wordt grotendeels door onszelf bepaald. Van Karl G. Maeser³ hebben wij deze gedachte:

„En de boeken zullen worden geopend. Dan zal mijn beschermengel naast mij staan, en terwijl hij het boek opent, zal hij zeggen: ‚Kijk!‘ Dan kijk ik en zeg: ‚Wat prachtig!‘ Daarop zal de engel zeggen: ‚Dat is wat je had kunnen zijn.‘ Vervolgens zal hij het omslaan en zeggen: ‚Dit is wat je bent geweest.‘“

De wereld is vol gemiste kansen. In vele van de indrukwekkende toespraken die in deze conferentie zijn gehouden is melding gemaakt van mensen die het Evangelie niet hebben aangenomen, van scholieren en studenten die hun studie hebben afgebroken en van werknemers die hun betrekking hebben verspeeld, van de verwoestingen aangericht door drugs en onzedelijkheid, van de niet-aanvaarding van kerkelijke en maatschappelijke functies, van het zich onttrekken aan een zending om

nieuwe leden voor de Kerk te winnen, van een tijdelijke burgerlijke huwelijksvoltrekking ter vervanging van een blijvende, eeuwige verbintenis; van het gebruik van de pil, de toepassing van abortus en andere middelen die leiden tot beschadiging of vernietiging van het gezin en het huiselijk leven, zo dringend aanbevolen als zijnde onontbeerlijk voor het voortbestaan van onze beschaving. Door dit alles worden wij eraan herinnerd dat wij, hoewel *wij in de wereld moeten leven*, wij daarom

nog niet van de wereld behoeven te zijn.

Dat wij onze kansen mogen aangrijpen, het Evangelie ten volle mogen naleven, en ons mogen voorbereiden op de eeuwige heerlijkheid die binnen ons bereik ligt, dat bid ik in de naam van Jezus Christus. Amen. ○

- 1 Fosdick, Harry Emerson — Amerikaans geestelijke en schrijver (1878-1969)
- 2 Zie Jak. 1:6.
- 3 Zie Art. 13 van de Artikelen des Geloofs.
- 4 Zie Mt. 16:16.
- 1 Zie L. en V. 65:2.
- 2 Franklin, Benjamin (1706-1790) — Amerikaans staatsman, natuurkundige, uitvinder en schrijver.
- 3 Maaser, Karl G. — Bekeerling tot de Kerk; van Duitse geboorte; stichter van de Brigham Young Universiteit.

levenslessen kunnen leren, zoals waarheid, eer, deugd, zelfbeheersing, de waarde van onderwijs, eerlijke arbeid, en het doel en het voorrecht van het leven. Bij het opvoeden en onderwijzen van kinderen kan niets het gezin vervangen, en geen enkel succes op enig ander gebied kan opwegen tegen falen in eigen gezin." (Pres. David O. McKay in het *Lesboek voor Gezinsavond* 1968-69 pag. V.) De ondermijning van het gezin neemt dus tegenwoordig steeds toe, waarbij de duivel zich volijverig uitsloft om de vader als gezinshoofd te ontronen en opstandigheid onder de kinderen teweeg te brengen. Deze toestand is beschreven in het Boek van Mormon, waar wij lezen: „En mijn volk, kinderen zijn hun verdrukken en vrouwen heersen over hen." Daarop volgen dan deze woorden — en neem ze eens ernstig in overweging als u denkt aan die politieke leiders die zich thans bezig houden met het bevorderen van geboorteregeling en abortus: „O, mijn volk, zij, die u leiden, doen u dwalen, en zij verwoesten de weg, die gij behoort te volgen." (II Ne. 13:12.) Laat mij de zusters dan ook in alle ernst waarschuwen, dat wanneer u zich onderwerpt aan een abortus of aan een operatie die u verhindert om met een gerust hart nog meer gezonde kinderen te krijgen, u daarmee dan uw eigen verhoging en toekomstig lidmaatschap van het Koninkrijk Gods in de waagschaal stelt. Ouders zijn rechtstreeks verantwoordelijk voor het grootbrengen van hun kinderen in alle gerechtigheid en deze verantwoordelijkheid kan men niet rustig overdragen aan bloedverwanten, vrienden, burens, de school, de kerk of de staat.

OUDERLING EZRA TAFT BENSON
van de Raad der Twaalven

De versterking van het gezin

Wij mensen moeten in hoofdzaak op drieërlei wijze onze trouw betonen, nl. trouw aan God, trouw aan ons gezin en trouw aan ons vaderland.

Vandaag kom ik tot u met een pleidooi voor het versterken van onze gezinnen.

Terecht heeft men wel eens gezegd dat „de zaligheid een familiekwestie" is... en dat het gezin de belangrijkste instelling van tijd of eeuwigheid is.

De Kerk werd voornamelijk in het leven geroepen om het gezin behulpzaam te zijn, en lang nadat de Kerk haar zending heeft volbracht, zal de celestiale patriarchale orde nog steeds van kracht zijn. Dit is de reden waarom president Joseph F. Smith eens heeft gezegd: „Met succes vader of moeder zijn is een grootsere prestatie dan een geslaagd generaal of staatsman zijn..." en president McKay heeft hieraan toegevoegd: „Zodra iemand zijn zaken of zijn genoegens boven zijn gezinsleven stelt, begint hij daarmee aan zijn achteruitgang naar zwakheid van ziel."

President Harold B. Lee heeft dan ook onlangs nog gezegd: „De Kerk moet meer doen om het gezin haar goddelijke zending te helpen volbrengen."

President Joseph Fielding Smith heeft verklaard dat er „nimmer in de geschiedenis der Kerk zoveel verzoeken, zoveel valstrikken en zoveel gevaren geweest zijn om de leden van de Kerk weg te lokken van het pad van plicht en gerechtigheid als wij tegenwoordig vinden." (*Take Heed to Yourselves*, pag. 127.) Hij heeft ook gezegd: „Deze wereld wordt er niet beter op... de goddeloosheid neemt hand over hand toe." (Idem, pag. 207.)

Nooit is de duivel zo goed georganiseerd aan het werk geweest en nog nooit bij ons leven heeft hij zoveel machtige handlangers aan het werk gehad. Wij moeten alles doen wat in ons vermogen ligt om het huisgezin te versterken en te beveiligen.

De boze weet wel dat „het gezin de eerste en de meest doeltreffende plaats is waar kinderen de

„Ik doe een beroep op u, ouders, neem niets zo maar aan als het om uw kinderen gaat,“ heeft president J. Reuben Clark jr. eens gezegd. „Merendeels zijn onze kinderen natuurlijk wel goed, maar er zijn onder ons mensen die niet weten wanneer ze beginnen af te wijken van het pad van waarheid en gerechtigheid. Wees dus op uw hoede, iedere dag en ieder uur. Laat uw zorg, uw angstvallige bezorgdheid, nooit verslapen. Regeer uw kinderen met goeddaardigheid in de geest van het Evangelie en van het priesterschap, maar regeer ze, als u uw kinderen op het goede pad wilt houden.“ Toegeeflijke ouders hebben zelf ook schuld aan de moeilijkheden met hun kinderen.

Als een wachter op de toren (zie II Kon. 9:17) meen ik u te moeten waarschuwen dat onze onderwijsinstellingen behoren tot de voornaamste middelen tot misleiding van onze jeugd en tot vernietiging van de eenheid van het gezin. President Joseph F. Smith heeft gewezen op verkeerde onderwijsopvattingen als een van de drie gevaren die onze kerkliden bedreigen. Om meer dan één reden adviseert de Kerk onze jeugd dan ook om dichtbij huis instellingen voor middelbaar en hoger onderwijs te bezoeken, dus in een omgeving waar kerkelijke scholen en instituten voor godsdienstonderwijs gevestigd zijn. Hierdoor worden de ouders ook in de gelegenheid gesteld dicht bij hun kinderen te blijven en hun studie te begeleiden, en als ze waakzaam en goed ingelicht zijn geworden, zoals president McKay ons nog in zijn laatste levensjaar heeft vermaand, kunnen deze ouders het hunne bijdragen tot ontmaskering van bepaalde bedrieglijke theorieën van mannen

als Sigmund Freud¹, Charles Darwin², John Dewey³, Karl Marx⁴, en anderen.

Er kunnen een kind tegenwoordig heel wat erger dingen overkomen dan geen volledige academische scholing te krijgen. Het is zelfs zo dat onze kinderen zo ongeveer het ergste is overkomen tijdens hun studie aan universiteiten die onder leiding stonden van bestuurders die het insluipen van revolutionaire en amorele denkbeelden bij het onderwijs oogluikend toelieten.

Karl G. Maeser⁶ heeft in dit verband eens gezegd: „Ik zou mijn kind nog liever blootstellen aan pokken, tyfus, cholera of andere kwaadaardige en dodelijke ziekten dan aan de ontaardende invloed van een verdorven leraar. Het is oneindig veel beter het erop te wagen met een onwetende, doch rechtgeaarde leraar, dan in zee te gaan met de grootste wijsgeer die onzuivere theorieën verkondigt.“

Een steeds toenemend aantal ouders overweegt tegenwoordig hun kinderen een beroepsopleiding of schriftelijke cursus te laten volgen, of hen op te nemen in een familiebedrijf of -zaak.

De Brigham Young Universiteit is thans de grootste particuliere school in de Verenigde Staten. Als nooit tevoren hebben ouders van heinde en ver hun oog op deze universiteit gericht.

Welnu, of uw kind nu al dan niet zo'n school bezoekt, het is van belang dat u dicht bij uw kinderen blijft, zo mogelijk dagelijks nagaat wat zij op school hebben geleerd en hun leerboeken eens doorkijkt.

President Joseph Fielding Smith heeft verklaard dat men bij zijn weten op openbare scholen nergens een lesboek over de zgn.

„ologieën“ kan vinden dat geen onzin bevat. (*Take Heed of Yourselves*, pag. 32.)

Ik ken één hoogstaand vader die regelmatig met zijn kinderen repteert wat hun geleerd is, en als hun soms onwaarheden zijn bijgebracht, dan vorsen die kinderen samen met hun vader zelf de waarheid uit. Als men van uw kinderen vereist dat zij op examen e. d. onwaarheden neerschrijven die hun zijn bijgebracht, kunnen ze de raad van president Joseph Fielding Smith opvolgen om hun antwoord te doen voorafgaan van de woorden: „de leraar zegt...“ Eventueel zouden ze ook kunnen zeggen: „U hebt ons geleerd,“ of „het leerboek zegt.“

Onlangs hebben enige ouders gezamenlijk plaatsruimte in een krant bekostigd voor het opnemen van een open brief aan het schoolhoofd van hun zoon. Een deel daarvan luidde als volgt:

„Hierbij delen wij, ondergetekenden, u mede dat onze zoon... van zijn ouders niet mag deelnemen of worden onderworpen aan onderricht, voorlichting of opleiding van welke aard dan ook op het gebied van het geslachtsleven en de biologische ontwikkeling van de mens, standpuntvorming, zelfkennis, privé- en gezinsleven, groepstherapie of gevoeligheidsstraining, zelfkritiek of enigerlei combinatie of mate daarvan, zonder uitdrukkelijke schriftelijke toestemming van ondergetekenden...“

„Wij zijn voornemens onze ouderlijke rechten te behouden en uit te oefenen om ons kind leiding te geven op het gebied van zedelijk en sexueel gedrag zonder door het schoolpersoneel of enigerlei wijze gedwarsboomd of tegengesproken te worden.

„(Onze zoon) heeft de vorm le-

ren herkennen waarin gevoeligheidsstraining, groepstherapie, zelfkritiek enz. wordt aangediend, zoals deze methodes op grote schaal worden toegepast, waardoor de zedelijke normen worden verlaagd en de persoonlijke verantwoordelijkheid wordt vervangen door het vertrouwen op en de instemming met het collectiviteitsbegrip van de 'kudde-eenstemmigheid.'

„Er is hem opgedragen dat hij aanstonds elke willekeurige klas moet verlaten, waarin hij aan de voornoemde indoctrinatie wordt blootgesteld, en ons in kennis te stellen van iedere dergelijke veronachtzaming van deze brief.“ De Heer wist dat Satan in de laatste dagen zou trachten het gezin te vernietigen. Hij wist dat de pornografie bij gerechtelijk besluit zou worden toegestaan tot bloei te komen.

Hoe dankbaar moeten wij zijn dat God ruim een halve eeuw geleden Zijn profeet heeft geïnspireerd de wekelijkse gezinsavond in te stellen. Dit is de voorloper van de methode waardoor de ouders ertoe zijn gebracht de verantwoordelijkheid voor het onderwijzen van hun kinderen op zich te nemen. Een toenemend aantal trouwe heiligen houden reeds meer dan één gezinsavond per week en voegen gedeelten aan het lesboek voor de gezinsavond toe of strepen gedeelten door, al naar de Geest het hun ingeeft.

Bedoeld ter versterking en bescherming van het gezin, moet het programma voor de (één avond per week) te houden gezinsavond worden gereserveerd door vaders en moeders om dan hun zoons en dochters in de huiselijke kring om zich heen te verzamelen. Er wordt een gebed opgezonden, kerkliederen en andere lied-

jes worden gezongen, de Schriften worden gelezen, actuele gezinsaanlegenheden worden besproken, talenten ten toon gespreid, beginselen van het Evangelie onderwezen; vaak worden er spelletjes gespeeld en eigen-gemaakte consumpties rondgediend.

Hier volgen thans de zegeningen die zijn beloofd aan hen die wekelijks een gezinsavond houden: „Als de heiligen aan deze raadgeving gehoor geven, beloven wij dat grote zegeningen hieruit zullen voortvloeien. De onderlinge liefde thuis en de gehoorzaamheid aan de ouders zullen toenemen. In het hart van de jeugd van Israël zal geloof worden aangekweekt en de jongelui zullen kracht winnen om de kwade invloeden en de verzoeken te bestrijden waardoor zij worden belaagd.“ (Het Eerste Presidentschap, in de *Improvement Era*, 18e jaargang pag. 734, van 27 april 1915.)

Hoe staat het nu met het vermaak dat onze jongelui tegenwoordig ter beschikking staat? Wordt uw gezag in uw eigen huis ondermijnd door televisie, radio, „Vlotte“ tijdschriften, beatplaten e.d.? Veel van de moderne beatmuziek is opzettelijk bedoeld ter bevordering van de onzedelijkheid, drugs, opstandigheid, atheïsme en nihilisme, door middel van een taal die vaak dubbelzinnig is en waarvan vele ouders niet op de hoogte zijn.

Goed voorgelichte ouders kunnen hun kinderen waarschuwen voor de demoraliserende, luide, rauwe maatslag van de beatmuziek, die de zinnen afstompt en gevoelheden verdooft — het ritme van de rimboe die de barbaarsheid in hun binnenste doet ontvlammen.

President J. Reuben Clark jr. heeft eens gezegd:

„Ik zou graag willen dat u eens een ogenblik zou nadenken over het feit dat een geweldige hoeveelheid moderne kunst, nl. de hedendaagse lectuur en muziek, en ook onze tegenwoordige toneelkunst, uitermate demoraliserend is, volslagen decadent... Uw muziek — nu, ik weet niet in hoeverre die de tam-tam van het oerwoud te boven gaat, maar dat zal niet zoveel zijn...“

„Deze dingen moet u in 't oog houden. Dit alles heeft zijn uitwerking op de kinderen. Laat uw huiselijk leven de hemelse sfeer zoveel mogelijk benaderen.“ (*Relief Society Magazine* van december 1952, pag. 798.)

Jeugdleiders, houdt u uw maatstaven hoog, of hebt u er mee geschipperd om er een zo laag mogelijke gemeenschappelijke noemer van te maken om de bedrogenen en de verachtelijke elementen in de Kerk tevreden te stellen? Zijn de dansen en de muziek die in uw ontspanningszalen worden uitgevoerd deugdelijk, liefelijk, goed of prijzenswaardig,⁷ of stellen deze een modern Sodom voor met te korte rokken, oorverdovende beatmuziek, psychedelische lichteffecten?

Zullen onze jeugdleiders de normen willen aanvaarden, die de moeder van John Wesley⁸ voor haar jonge zoon had vastgesteld? Luister eens naar haar degelijke raad:

„Wij beoordeelde van genoegeens geoorloofd of ongeoorloofd zijn? Neem dit dan als regel aan: Let eens op wat je redelijk verstand verzwakt, de fingevoeligheid van je geweten aantast, je Godsbesef verduistert en je de smaak voor geestelijke genietingen ontnemt, kortom, al wat het gezag van het

lichaam over de geest versterkt, dat is je tot zonde, hoe onschuldig het op zichzelf ook moge schijnen."

Hebben wij naar de waarschuwing van Moroni „de heilige kerk van God ontheiligd“? (Mormon 8:38.) De hulpverenigingen van de Kerk dienen voor de ouders en de priesterschap een hulpmiddel en geen belemmering te zijn bij hun streven hun gezinnen terug te voeren tot God. Zijn er ook mensen onder ons die het gebroken kruis dragen of ten toon spreiden, het teken van de anti-Christ, dat het symbool van de duivel is voor de zogenaamde „vredesbeweging“? „Mijn volk is uitgeroeid, omdat het zonder kennis is,“ weeklaagde Hosea (Hos. 4:6.) Omdat er tegenwoordig ouders zijn die geweigerd hebben zich goed op de hoogte te stellen om dan op te staan en hun kinderen in te lichten, zijn ze nu getuige van de geleidelijke lichamelijke en geestelijke ondergang van hun nageslacht. Als wij willen worden zoals God, kennende het goed en het kwaad, dan zullen we er goed aan doen uit te zoeken wat ons ondermijnt, hoe wij het kunnen vermijden en wat wij ertegen onderneemen kunnen.

Het is tijd dat de harten van ons als vaders zich wenden tot onze kinderen, en de harten der kinderen zich wenden tot ons, vaders,⁹ anders zullen wij beiden worden vervloekt. Vaak wordt het zaad van echtscheiding gezaaid en wordt de kinderzegen uitgesteld doordat getrouwde vrouwen buitenshuis gaan werken. Werken-de moeders moeten bedenken dat hun kinderen harder een moeder nodig hebben dan geld.

Nu de toestanden in de wereld hand over hand verslechteren, is het van beslissende betekenis dat

het gezin zich hechter aaneensluit in gerechtigheid en dat er saamhorigheidsgevoel in het gezin wordt aangekweekt. Het is zoals iemand heeft gezegd: „Er is tegenwoordig teveel dat ons aan de huiselijke kring onttrekt. Wij dienen ernstig te overwegen of er niet teveel bezigheden en andere belangen zijn die teveel tijd en aandacht aan ons eigen gezin onttrekken, aan onze kinderen, aan hen die de Here God ons heeft gegeven om lief te hebben, op te voeden, te onderwijzen en het leven door te helpen.“

Laten we dus het gezin versterken. Door 's morgens en 's avonds naast het persoonlijk gebed ook een gezinsgebed te houden, kunnen de zegeningen van de Heer over uw huisgezin worden afgesmeekt. De maaltijd verschaft ons een prachtige gelegenheid om na te gaan wat we die dag zóal hebben gedaan en om niet alleen het lichaam, maar ook de geest te voeden, waarbij de gezinsleden beurtelings voorlezen uit de Schriften, in het bijzonder uit het Boek van Mormon. Voor de drukbezette vader is de kinderbedtijd een uitermate geschikt moment om naar het bedje van ieder kind te gaan om met ze te praten, hun vragen te beantwoorden en hun te zeggen hoeteer ze worden bemind. In dergelijke gezinnen is er geen sprake van een onoverbrugbaar „generatieverschil.“ Die bedrieglijke uitdrukking is weer zo'n werktuig van de duivel om het gezinsleven te verzwakken. Kinderen die hun ouders eren en ouders die hun kinderen liefhebben kunnen van een thuis een veilige haven maken en een klein stukje hemel.

God zegene ons, opdat wij ons gezin kunnen versterken door de sluwe plannen van de boze te

verrijdelen en de verheven wegen des Heren te volgen, zodat wij te zijner tijd bij onze hemelse Vader in Zijn hemelse woning verslag kunnen uitbrengen dat wij er allemaal zijn, vader, moeder, broer en zuster, allen die elkaar lief en dierbaar zijn. Dan is elke stoel bezet, dan zijn wij allen weer thuis. In de naam van Jezus Christus. Amen. ○

- 1 Freud, Sigmund (1856-1939) — Oostenrijker, grondlegger der psycho-analyse.
- 2 Darwin, Charles (1809-1882) — Engels natuuronderzoeker.
- 3 Dewey, John (1859-1952) — Amerikaans filosoof en onderwijskundige.
- 4 Marx, Karl (1818-1883) Duits socialist.
- 5 Keynes, John Maynard (1883-1946) — Engels econoom en financieel expert.
- 6 Stichter van de Brigham Young Universiteit.
- 7 Zie Art. 13 van de Artikelen des Geloofs.
- 8 Wesley, John (1703-1791) Engelse evangelist en theoloog, stichter van de methodistische genootschappen.
- 9 Zie Mal. 4:6.

Kunnen zij op ons rekenen?

Ik herinner mij een verhaal dat door een houtvester werd verteld over een toerist die naar een nationaal park ging om foto's te nemen van in het wild levende dieren.

Niet ver van het kampeerterrein vond hij waarnaar hij op zoek was, nl. een paar jonge tweelingbeertjes, rondsnuffelend in een vuilnisgat, half spelend en half zoekend naar eten. Terwijl hij vlug zijn camera pakte, maakte hij aanstalten om een reeks foto's te nemen vanuit een aantal verschillende gezichtshoeken. In zijn haast realiseerde hij zich niet dat wanneer men berenjongen in het bos vindt, de moeder-beer nooit zo ver te zoeken is.

Terwijl hij zich voortbewoog om de spelende jongen van nabij te kunnen kiekeken, kwam hij onbewust tussen de jonge beertjes en hun moeder te staan, die op korte afstand tussen de bomen zat. Onmiddellijk schoot de beer haar jongen te hulp, en een onheil werd juist op 't nippertje afgewend toen een voorbijganger, die het tafereel opmerkte, de toerist waarschuwde, die vervolgens blijk gaf van buitengewone atletische behendigheid bij het verlaten van de kuil.

Vaak horen we vertellen van de woestheid waarmee dieren hun jongen beschermen, en gewoonlijk worden deze verhalen dan in verband gebracht met voorvallen

waarbij ouders om de een of andere onverklaarbare reden hun kinderen te vondeling leggen. Hoewel men deze daden kan en moet veroordelen, leven wij blijkbaar toch wel in een tijd waarin sprake is van een ander soort in de steek laten, hetgeen bijna nog erger is dan een moeder die een ongewenste baby ergens op een stoepje achterlaat.

Ik heb het over de verzoeking waarin ouders komen om hun kinderen aan hun lot over te laten, vooral wanneer die kinderen blijkbaar maling hebben aan de wetten van goed zedelijk gedrag die die ouders in ere houden en waardoor het gezinsleven wordt beheerst, en deze in de wind slaan; ook als de kinderen in opstand schijnen te komen tegen alle pogingen die de ouders in het werk stellen om hun gedrag te verbeteren of hun een betere weg te wijzen.

Een baby die op de stoep voor een huisdeur is achtergelaten wordt tenminste nog verzorgd door de bevoegde instanties en meestal ondergebracht in een tehuis waar ouders die het graag willen hebben, zo'n kind adopteren en het als hun eigen kind liefhebben en grootbrengen zullen.

Een jongen of een meisje waarvan de ouders hem of haar hebben opgegeven omdat hun kind op het verkeerde pad is en wellicht zelfs knorrig en opstandig

reageert op elke ouderlijke poging tot toenadering, verkeert in een veel hachelijker positie. Als de moeilijke tijden komen — en die zullen komen — wie zal zich dan om hen bekommeren als de ouders dat niet doen?

Het bedroevende van onze tijd is wel dat wij, als wij om ons heen zien, teveel op drift geraakte jongelui zien, waarvan sommigen in nood verkeren en sommigen de maatschappij last bezorgen. Misschien kunnen we moeilijk beseffen dat onze hemelse Vader ook dezen als zoons of dochters beschouwt, en als we de gelijkenis van het verloren schaap willen begrijpen, zijn zij misschien zelfs voor Hem van iets meer belang voorzover ze zich niet veilig in de schaapskooi bevinden.

De maatschappij heeft ons wel duizend redenen gegeven waarom bepaalde mensen in opstand komen en gaan zwerven. Toch heb ik onwillekeurig het gevoel dat in vele gevallen dit alles een gevolg moet zijn van hun opvoeding, dat het ergens terug te voeren moet zijn tot hen die hun het leven hebben geschonken en hen die op een gegeven ogenblik hun handen van hen hebben afgetrokken, hetzij door ze aan hun lot over te laten, door hen te negeren of gewoonweg niet genoeg om hen te geven om hun kinderen in hun leven op te nemen.

Onlangs kwam er een jong meisje bij mij op bezoek, een knap meisje, keurig netjes, met een goed voorkomen. De geschiedenis die ze vertelde was alles behalve netjes, en verre van mooi. Vanaf haar prille tienerjaren had ze zich ingelaten met drugs. Dit was op 't laatst zo erg geworden dat ze op een gegeven moment in haar leven haar ouderlijk huis had verlaten en min of meer stuur-

loos had rondgedobberd van de ene „drug“-fuif naar de andere. Ze had de zogenaamde hippiecultuur opgevat en was meestentijds zwaar onder invloed van drugs geweest.

„Wonderlijk genoeg,“ zegt ze, „heeft mijn vader me al die tijd nooit in de steek gelaten. Ook al wist ik dat ik mijn ouders telkens weer het hart brak, toch kon ik altijd naar huis gaan, naar mijn vader, en wist dan dat hij van me hield en mij als mens niet veroordeelde, hoewel hij al wat ik deed wel veroordeelde.“

Dit meisje vertelde verder dat ze op zekere avond wat ze noemde een nare „trip“ had gehad; ik meen dat ze over een „monsterlijk uitstapje“ sprak. Ze zei dat het zo'n beangstigende belevenis was geweest dat ze naar huis was gegaan en de rest van de nacht bij haar ouders in bed had doorgebracht, net zoals ze als kind moet hebben gedaan als ze een nachtmerrie had gehad. Ze was pas werkelijk tot rust gekomen toen haar vader haar tenslotte een zegen had gegeven, waardoor haar geestelijke en lichamelijke kwelling blijkbaar was verlicht.

Dit bleek het keerpunt in het leven van dat meisje te zijn geweest. Ze zei dat ze altijd al had geweten dat het verkeerd was, maar ze was nu eenmaal vastbesloten opstandig te zijn. Nu heeft ze bij stukjes en beetjes haar leven weer in elkaar gezet, en hoewel ze er nog niet is, zal ze het nu toch wel halen.

Ziet u, zij had een vader die haar nooit is afgevalen.

Er schiet me nog een ervaring te binnen; het gaat over een moeder en haar 18-jarige zoon, die niet van ons geloof waren. Laat mij haar geschiedenis eens navertellen.

„Drie jaar geleden maakte mijn zoon kennis met een nieuwe vriend — zijn eerste band met de ‚wereld van de drugs.‘ Ik deed mijn uiterste best hem aan het verstand te brengen wat die jongen was en zei tegen hem: ‚Je hebt in je leven geen drugs nodig.‘ Maar hij trok zich niets van mij aan. Behalve naar elders te gaan verhuizen, scheen het mij toe dat ik er niets aan kon doen.

„Hoe veelvuldiger ik hem verbod, des te meer ging hij er tegenin, tot zijn afwijzende houding ondraaglijk werd ... Op zekere avond maakte hij tijdens de maaltijd bekend: ‚Ik houd me niet langer aan de regels van dit huis.‘ Hij zei dat hij zodra hij genoeg geld had opgespaard, over ongeveer drie maanden, eruit zou trekken. ‚Tot zolang,‘ zei hij, ‚zeg ik wat ik zeggen wil, en rook ik wat ik roken wil.‘

De moeder zei dat ze toen van tafel was opgestaan, de gang was uitgelopen en toen teruggekomen was en gezegd had: ‚Jongen, ik heb een nieuwtje voor je. Of jij houdt je aan de regels, of je kunt binnen drie dagen ergens anders een kamer gaan zoeken, en niet over drie maanden pas.‘

Hij was ontzet. Toch vond hij de volgende dag inderdaad een betrekking en al spoedig was hij vertrokken. Dat hij zijn thuis verliet wilde echter nog niet zeggen dat hij alle familiebanden nu had verbroken. „Ik liet hem weten dat de deur altijd open stond,“ zei ze. „Ik ging zijn nieuwe kamers bekijken, stelde belang in zijn nieuwe baan en nodigde hem uit een lekker hapje te eten toen hij klaar was met het verhuizen van zijn spullen. Hij wist trouwens dat weer thuiskomen nooit als een nederlaag voor hem zou worden

uitgelegd, maar als een nieuw besluit.

„Hij heeft verschillende baantjes gehad,“ zei de moeder, „één daarvan in een restaurant. Maar toch, hoewel hij zelf bezig was een oplossing te vinden voor zijn eigen moeilijkheden, stond hij ook klaar om zich uit te sloven om anderen te helpen. Tenslotte is hij in vaste dienst gekomen bij de staf van ‚Project Place‘, een opvangcentrum voor van huis weggelopen en mensen die verslaafd zijn geraakt aan drugs.

„Van tijd tot tijd kwam hij me dan opzoeken,“ vervolgde de moeder, „en dan vroeg ik hem altijd: ‚Hoe staat het nu met jou? Ben je er aan toe weer thuis te komen?‘ Op zekere dag besloot hij dat hij daartoe bereid was, en hij trok weer bij mij in. Zijn verlangen naar drugs was hij kwijt.“

Toen gaf die moeder een zeer veelzeggende uitleg. Ze zei: „Mijn zoon heeft een paar fouten gemaakt en wat narigheid ondervonden, hetgeen waarschijnlijk niet nodig was geweest, maar ik ben van mening dat hij uit dit alles heeft geleerd te verwerpen wat in de wereld verkeerd is, en zich eigen heeft gemaakt wat wezenlijk en mooi is ... Ik vind dat een kind het recht heeft om goed te zijn en het recht om verkeerd te zijn, en om te weten dat zijn ouders door dit alles heen naast hem blijven staan.“ (De „Christian Science Monitor“ van 9 september 1970.)

Misschien herinnert u zich een voorval dat een paar maanden geleden heeft plaatsgevonden. Een verslag hiervan is in de meeste dagbladen verschenen. Een klein meisje werd aangetroffen, zich vastklampend aan de afrastering tussen twee rijbanen van een drukke voorrangsweg in een der

grootste steden van de wereld. De politie werd gewaarschuwd en toen deze het meisje in veiligheid bracht, onthulde ze deze aangrijpende geschiedenis:

Haar ouders hadden haar namelijk zelf daar neergezet. Ze hadden daarbij gezegd: „Houd je nu maar stevig aan dat hekwerk vast en laat het onder geen enkele voorwaarde los.“ Daarna waren die ouders weggereden met het voornemen haar in de steek te laten. Het krantenbericht gaf een levendige beschrijving van het geval. Je kon dat kleine meisje daar zo zien staan, met betraande oogjes en trillende onderlip, maar zich stevig vastklemmend aan die vangrail, terwijl aan weerszijden auto's en reusachtige vrachtwagens voorbijraasden. Ze durfde

zich niet los te laten omdat pappa haar gezegd had zich vast te houden — zo hield ze vastberaden stand, geduldig wachtend op een vader en een moeder die niet van plan waren ooit terug te keren.

O ouders, wat ook de moeilijkheid zij, dat wij toch nimmer onze kinderen ergens aan hun lot mogen overlaten op een donkere, gevaarlijke verkeersweg in hun leven, wat hen er ook toe gebracht moge hebben zich daarop te begeven. Wanneer ze zover zijn gekomen — en voor sommigen kan dat wel eens pijnlijk lang duren — maar als ze het punt hebben bereikt dat ze ons nodig hebben, dan bid ik dat wij ze niet in de steek mogen laten.

„... En als hij nog ver van hem was, zag hem zijn vader, en werd

met innerlijke ontferming bewogen; en toelopende, viel hij hem om zijn hals, en kustte hem.

„En de zoon zeide tot hem: Vader, ik heb gezondigd tegen den Hemel en voor u, en ben niet meer waardig uw zoon genaamd te worden.

„Maar de vader zeide tot zijn dienstknechten: Brengt hier voor het beste kleed, en doet het hem aan, en geeft hem een ring aan zijn hand, en schoenen aan de voeten;

„Want deze mijn zoon was dood, en is weder levend geworden; en hij was verloren, en is gevonden! ...” (Luk. 15:20-22, 24.)

In de naam van Jezus Christus. Amen. ○

OUDERLING BOYD K. PACKER van de Raad der Twaalven

Gezinnen en schuttingen

Toespraak gehouden in de zondag-
morgenvergadering van 4 oktober 1970

Op deze sabbatmorgen neem ik plaats achter deze lessenaar met een nieuwe verplichting, misschien als nimmer tevoren verlangend naar de schragende invloed van de Geest des Heren, naar een aandeel in uw geloof en gebeden voor ons hier en voor hen die naar mij zullen luisteren terwijl ik spreek tot de ouders van weerspannige en verloren kinderen.

Een poosje geleden kwam ons deze opmerking ter ore van een vader die tobde over een ernstige moeilijkheid met zijn zoon: „Als hij weggaat en we weten niet

waar hij is, hebben we pijn in ons hart, maar als hij thuis is, zijn er momenten dat we hem kunnen missen als kiespijn.“ Nu wilde ik eigenlijk spreken over die pijn in het hart, en ik vrees dat ik tot een zeer groot gehoor spreek.

Er is bijna geen buurt te vinden waar niet minstens één moeder woont, wier laatste ongeruste gedachten en gebeden vóór het inslapen bestemd zijn voor een zoon of een dochter die op dat ogenblik nog, wie weet waar, rondzwervt. Er is ook niet veel afstand tussen die woningen waar een be-

zorgde vader bijna geen dag zijn werk kan doen zonder telkens weer tot zichzelf in te keren om zich af te vragen: „Wat hebben wij verkeerd gedaan? Wat kunnen we doen om ons kind terug te winnen?“

Zelfs ouders met de beste bedoelingen — waarvan sommigen het echt hebben geprobeerd — kennen thans dat hartzeer. Vele ouders hebben op alle mogelijke manieren getracht hun kinderen te beschermen, alleen maar om nu tot de ontdekking te komen dat zij er een beginnen te verliezen. Het gezin krijgt immers menige aanval te verduren. Denkt u maar eens na over deze woorden, als u wilt:

- Vloeken
- Naaktloperij
- Onzedelijkheid
- Echtscheiding
- Pornografie
- Verslaving
- Geweldpleging
- Perversiteit

Deze woorden hebben in de afgelopen jaren een nieuwe betekenis gekregen, nietwaar?

De apostel Paulus heeft eens tot Timotheüs geprofeeteerd:

„En weet dit, dat in de laatste dagen ontstaan zullen zware tijden.

„Want de mensen zullen zijn liefhebbers van zichzelf, geldgierig, laatlunkend, hovaardig, lasteraars, den ouderen ongehoorzaam ...” (II Tim. 3:1-2.)

Er staat nog meer in die tekst, maar wij staan even stil bij die zinsnede „den ouderen ongehoorzaam.”

Het ligt niet in ons verlangen het onderwerp aan te roeren dat u zoveel pijn doet, en evenmin u te veroordelen als een mislukkeling. Toch faalt u, en juist daarom doet het zo'n pijn. Wil er een eind komen aan dit falen, dan moet men problemen als deze eerlijk onder ogen zien, hoeveel zeer het ook doet.

Een paar jaar geleden werd ik in de vroege morgenuren aan het bed van mijn zieke moeder geroepen, die in het ziekenhuis was opgenomen voor een aantal proeven.

„Ik ga naar huis,” zei ze. „Ik ga niet door met die proeven. Ik zou graag willen dat je me nu dadelijk naar huis bracht. Ik wil dit geen dag langer doorstaan.”

„Maar moeder,” zei ik, „u moet er heus mee doorgaan. Ze hebben reden om te geloven dat u kanker hebt, en als het zo is als ze vermoeden, dan hebt u het van de ergste soort.”

Daar! Het was gezegd. Na al dat ontwijken, al die gefluisterde gesprekken. Na al die voorzichtigheid om nooit dat woord uit te spreken als zij er bij was. Het hoge woord was er nu uit!

Ze bleef een hele tijd stilletjes in

haar bed zitten en zei toen: „Ziezo, als het dat dus is, dan is 't niet anders, maar dan zal ik er ook tegen vechten.” Als rechtgeaarde Deense had ze al haar stekels opgezet. En of ze er tegen gevochten heeft! En de overwinning behaald!

Sommige mensen zijn misschien in de veronderstelling dat ze haar strijd tegen die ziekte verloren heeft, maar ze is eruit tevoorschijn gekomen als een roemrijke, geslaagde winnares. Haar overwinning was verzekerd toen ze de pijnlijke waarheid onder de ogen zag. Toen ontwaakte haar dappere strijdlust, haar moed.

Ouders, mogen wij eerst het pijnlijkste onderdeel van uw probleem in ogenschouw nemen? Als u uw zoon of dochter wilt terugwinnen, waarom houdt u er dan niet een poosje mee op te proberen uw kind te veranderen, terwijl u zich op uzelf concentreert? De veranderingen moeten nl. bij u beginnen, en niet bij uw kinderen.

U kunt niet doorgaan met hetgeen u tot nog toe hebt gedaan (ook al meende u dat dit goed was), in de verwachting daarmee een bepaald gedrag van uw kind uit de wereld te helpen, terwijl uw eigen handelwijze een van de dingen is geweest waardoor dit gedrag werd teweeggebracht.

Daar! Het is gezegd! Na al dat ontwijken, al die bezorgdheid om weerspannige kinderen. Na al dat afschuiven van de schuld op anderen, al die zorgvuldigheid om de ouders met zachtheid te behandelen. Het hoge woord is eruit!

Uzelf bent het die onmiddellijk geholpen moet worden, en niet het kind.

Wel, ouders, er is wel degelijk hulp voor u, als u die wilt aan-

nemen. Ik voeg hier nadrukkelijk aan toe dat de door ons voorgestelde hulp niet gemakkelijk is, want de maatregelen zijn in overeenstemming met de ernst van uw probleem. Er bestaat geen verpakt geneesmiddel dat een onmiddellijke genezing garandeert. Bovendien, ouders, als u een genezing zoekt die voorbijgaat aan geloof en godsdienstleer, dan zoekt u genezing waar die nooit te vinden is. Als wij spreken over godsdienstige beginselen en leerstellingen, en schrituurplaatsen aanhalen, dan is het interessant, nietwaar, hoevelen zich niet op hun gemak voelen als er gesproken wordt, maar als wij spreken over uw gezinsmoeilijkheden en een oplossing aan de hand doen, dan stelt u daar hevig belang in. Nu moet u weten dat u niet over het ene kunt spreken zonder het ook over het andere te hebben als u verwacht uw problemen te kunnen oplossen. Wanneer ouders eenmaal weten dat er een God is en dat wij mensen Zijn kinderen zijn, kunnen ze moeilijkheden als deze het hoofd bieden en overwinnen.

Al bent u hulpeloos, Hij niet.

Al bent u verloren, Hij niet.

Al weet u niet wat u nu moet beginnen, Hij wel.

U zegt dat er een wonder zou moeten gebeuren? Nu, als er dan een wonder voor nodig is, waarom niet.

Wij raden u dringend aan eerst de nodige stappen te doen op de weg tot voorkoming.

Er bestaat een gedicht van Joseph Malins, getiteld: „De schutting of de ambulance.” Hierin staat dat er werd gestreefd naar de vestiging van een ambulancepost aan de voet van een steile rots. Het gedicht besluit dan met de opmerkingen van een oude wijze

die de gedachte oppert dat men wel eens meer aandacht mag besteden aan het wegnemen van de oorzaak dan aan het herstellen van de gevolgen. Hij stelt voor een schutting bovenop de rots te bouwen en past dit denkbeeld dan toe op de jeugd. Hij verklaart dat het beter is de jongeren goed te leiden dan te trachten de ouderen weer in 't rechte spoor te krijgen, want hoewel het goed is gevallen te redden, is het beter te voorkomen dat anderen ten val worden gebracht.

Wij voorkomen lichamelijke ziekten door immunisering of ontvaktbaarmaking. Dat hartzeer waaraan u nu lijdt had misschien eenmaal met heel eenvoudige maatregelen eveneens voorkomen kunnen worden. Gelukkigerwijze zijn dezelfde maatregelen die noodzakelijk zijn ter voorkoming van de kwaal dezelfde die de geneezing zullen bewerkstelligen. M.a.w., voorkomen is beter dan genezen, zelfs in gevallen dat de ziekte reeds in een vergevorderd stadium is.

Nu zou ik u graag een zeer praktische, maar ook een heel krachtig werkende methode willen aangeven om een begin te maken, zowel met de bescherming van uw kinderen als, ingeval u bezig bent er een te verliezen, met het terugwinnen van dat kind.

Ik heb hier in mijn handen het *Lesboek voor de gezinsavond*. Dit is de zevende publicatie in een serie en het is over de hele wereld in 17 talen verkrijgbaar. Als u het met mij zou doorbladeren, dan zou u merken dat dit boek gebaseerd is op het Nieuwe Testament. Het thema is de vrije wil. Hoewel het lessen ontleent aan de nieuwtestamentische tijden, vergenoot het zich niet met de betekenis die ze des-

tijds daarginds, ver weg in 't verleden, hebben gehad. Het gaat met grote sprongen dwars door de eeuwen heen en houdt zich bezig met u, met het hier en nu. Dit boek is goed geïllustreerd, met vele kleurige platen en het bevat zinvolle spelletjes en andere activiteiten voor gezinnen met kinderen van iedere leeftijd.

Hier (op blz. 39) hebt u bijv. een kruiswoordraadsel. En hier (blz. 29) op deze kleurrijke bladzij staat een spel. Knip dit uit en maak een toltetje van bordpapier (karton), dan kan het hele gezin meespelen. Daarbij zult u zich, afhankelijk van de zetten die u doet, ergens tussen de „hemelse schatten“ en „aardse pleziertjes“ bevinden.

Hier is een les, getiteld: „Hoe ons gezin tot stand kwam“, (blz. 53). „... vertel uw kinderen,“ wordt hier voorgesteld, „hoe u elkaar hebt leren kennen, verliefd bent geworden en getrouwd. Zorg ervoor dat beide ouders hieraan meedoen en illustreer uw verhaal met foto's en souvenirs die u als aandenken hebt bewaard, zoals de bruidsjapon, de kaartjes, de trouwfoto's. Misschien is het een goed idee uw vertelling op een geluidsbandje op te nemen en het voor uw kinderen te bewaren om dit dan later weer eens voor hun eigen kinderen af te draaien.“

Laat mij nu een paar van de overige titels opnoemen: „Ons gezinsbestuur“, „Hoe leren we aanbieden“, „Reinheid in onze woorden betrachten“, „Gezinsbudget“, „Ouderschap, een heilige instelling“, „Eerbied voor gezag“, „De waarde van gevoel voor humor“, „Dus we gaan verhuizen“, „Onvoorzien omstandigheden“, „De geboorte van de Heiland en Zijn kinderjaren“.

Hier is een les, getiteld: „Een op-

wekking tot vrijheid“. Dat is immers de sirenenzang waardoor uw kind steeds wordt aangelokt. In deze les komt een bladwijze voor waarop heel officieel uitzien- de gekleurde getuigschriften staan afgebeeld met voorschriften als „kies voor elk gezinslid de een of andere activiteit die hij nog niet eerder heeft geleerd; geef daarna ieder lid een enveloppe waarin een strookje papier in de vorm van een getuigschrift, bijvoorbeeld: ‚Dit getuigschrift verleent de houder het recht gedurende de gezinsavond een piano-stuk ten gehore te brengen.‘ (Zo'n kind heeft natuurlijk nooit piano-les gehad.)

Andere certificaten (afhankelijk van de leeftijd van het betreffende kind) kunnen verlot inhouden om op zijn handen te lopen, in een vreemde taal te spreken of een olieverfportret te schilderen. Als ieder lid van het gezin dan zegt dat hij niet kan doen wat hem is toegestaan, bespreekt u waarom ze niet vrij zijn om datgene te doen dat hun geoorloofd is. Uit de discussie blijkt dan dat ieder mens de wetten moet leren kennen waardoor de ontwikkeling van een of andere bekwaamheid wordt beheerst, en daarna moet leren zich aan die wetten te houden, ze te gehoorzamen. Gehoorzaamheid leidt dus tot vrijheid.

Hier, onder het opschrift „speciale hulpmiddelen voor gezinnen met jonge kinderen“ wordt voorgesteld dat ze speelgoedautootjes op het tafelblad zetten met de vrijheid ze overal heen te laten rijden, op welke manier ze maar willen. Hiervan kunnen zelfs kinderverstudies de gevolgen inzien.

Er zit nog veel meer in deze les en in al deze bijzondere lessen. Het zijn fijngevoelige, krachtige

magneten die ertoe bijdragen dat uw kind dichter tot de familiekring wordt getrokken.

Dit programma is bedoeld voor een gezinsbijeenkomst die eenmaal per week gehouden moet worden. In de Kerk is de maandagavond daarvoor bestemd en gereserveerd om overal waar de Kerk is door gezinnen te worden gebruikt voor een samenzijn in de huiselijke kring. Onlangs is hiervoor een instructie uitgegeven, waaruit ik het volgende citeer:

„Zij die verantwoordelijk zijn voor de uitvoering der programma's voor de priesterschaps- en hulporganisaties, met inbegrip van tempelwerk, sportactiviteiten voor de jeugd, studentenactiviteiten enz., dienen kennis te nemen van dit besluit, opdat de maandagavond door de hele Kerk eenparig in acht wordt genomen, waarbij de gezinnen van kerkelijke activiteiten vrijgesteld moeten blijven, zodat zij in de gezinsavond kunnen samenkomen.“ (*Priesterschapsbulletin* van september 1970.)

Dit programma wordt vergezeld van de beloften der profeten, van de levende profeten, dat indien de ouders hun kinderen eenmaal per week om zich heen vergaderen, de kinderen in die gezinnen dan niet op een dwaalspoor zullen geraken.

Sommigen uwer, die geen lid van de Kerk zijn, en ongelukkigerwijze ook velen die dat wél zijn, hopen misschien dat u een lesboek als dit zou kunnen gebruiken zonder het Evangelie van Jezus Christus ten volle te aanvaarden, alsook de plichten van het lidmaatschap van de Kerk en de schrifturen waarop dit alles berust. Dat mag u wel doen. (Wij zouden u zelfs wel een 'certifi-

caat' kunnen geven, waarmee u toestemming wordt gegeven om een ideaal gezin groot te brengen.) Toch zou u dan nog niet vrij zijn dat te ondernemen zonder de wetten in acht te nemen. Iets dergelijks te ondernemen zonder het Evangelie zou gelijk staan aan het volgen van het voorbeeld van iemand die een injectienaald in handen kreeg om een kind onvatbaar te maken voor een dodelijke ziekte, maar zou weigeren die te vullen met het serum dat hem zou kunnen behouden.

Ouders, het wordt hoog tijd dat u in geestelijk opzicht de leiding van uw gezin op u neemt. Als uw tegenwoordig geloof niets wezenlijks inhoudt, heb dan de moed om de waarheid te zoeken.

Op het ogenblik leeft de pittigste jonge generatie die ooit de aardbodem bewandeld heeft. U hebt er wel enkelen van gezien die in dienst van het zendingswerk waren. U hebt ze misschien weggestuurd. U behoorde hen eigenlijk op te zoeken. Zij geven voldoende blijk van het feit dat jongeren een eervol bestaan kunnen leiden. Zo zijn er tienduizenden van deze jongelui, die letterlijk heiligen zijn — heiligen der laatste dagen.

Ouders, nu wens ik u hoop in het hart te geven. U die zo'n hartzeer hebt, u moet zich nooit gewonnen geven. Hoe donker het ook wordt, en hoe ver afgedwaald of hoe diep gezonken uw zoon of dochter ook moge zijn, u moet nooit of te nimmer de moed opgeven.

Ik wens u te inspireren, opdat u hoopvol gestemd wordt.

God zegene u, diepbedroefde ouders. Er is geen pijn zo doordringend als die welke wordt veroorzaakt door het verlies van een kind, er is ook geen vreugde zo intens als de blijdschap die wordt gevoeld bij zijn terugkeer voorgoed.

Ik kom thans tot u als een van de Twaalven, die allen zijn geordend als bijzondere getuigen. Ik verzeker u dat ik dat getuigenis bezit. Ik weet dat God leeft en dat Jezus de Christus is. Ik weet dat ook al ziet de wereld Hem niet en kent zij Hem niet, Hij toch leeft. Diepbedroefde ouders, maakt u aanspraak op deze belofte: „Ik zal u geen wezen laten; Ik kom weder tot u.“ (Zie Joh. 14:17-18.)

In de naam van Jezus Christus. Amen. ○

Het priesterschap is de macht om de mensheid te zegenen, en van al diegenen die het priesterschap dragen wordt verwacht dat zij dit in het kader van de hun toegewezen taak ook zullen gebruiken om hun medemensen te zegenen. Wanneer deze macht door een van ons wordt aangewend in gerechtigheid, zoals hij door de Heilige Geest wordt geleid, dan zijn diens handelingen bindend en zullen door de Heer zowel in tijd als in eeuwigheid worden erkend.

— Joseph Fielding Smith —

Met harten vol dankbaarheid . . .

DOOR PRESIDENT JOSEPH FIELDING SMITH

Geliefde broeders en zusters, nu wij weer een grootse conferentie van de Kerk gaan besluiten, is het mijn verlangen bij dit afscheid u mijn zegeningen te verlenen.

Het priesterschap is de macht om de mensheid te zegenen, en van al diegenen die het priesterschap dragen wordt verwacht dat zij dit in het kader van de hun toegevozen taak ook zullen gebruiken om hun medemensen te zegenen. Wanneer deze macht door een van ons wordt aangewend in gerechtigheid, zoals hij door de Heilige Geest wordt geleid, dan zijn diens handelingen bindend en zullen door de Heer zowel in tijd als in eeuwigheid worden erkend.

Zo meen ik dus een zegen te moeten geven aan de heiligen, aan allen die de Heer liefhebben en die blijik geven van hun toewijding aan Zijn zaak door het onderhouden van Zijn geboden. Ik wens hen te zegenen voor het tijdelijke en het geestelijke en bid tot God, onze Vader, de gaven van Zijn overvloed op hen uit te storten, opdat zij in al hun rechtvaardig streven voorspoedig mogen worden gemaakt.

Ik spreek uit naam van mijzelf en van u allen, en stort mijn ziel uit in dankzegging tot de Heer voor al hetgeen Hij ons zo milddadig heeft geschonken.

Door de macht van de eeuwige

Vader zijn wij tot een vrij volk verheven. De schoonheid en de overvloedige rijkdommen der natuur behoren ons toe. Voorts hebben wij deze waarheden ontvangen, bij gehoorzaamheid waaraan wij een leven mogen leiden dat welgevallig is in Zijn ogen, waardoor wij in dit leven vrede en blijdschap kunnen ontvangen en verzekerd mogen zijn van een eeuwig en overvloedig leven met Hem in Zijn eeuwigdurend Koninkrijk.

Ik voel mij gedrongen te zeggen: O, onze eeuwige Vader, stort Uw Geest overvloediger uit op deze Uw heiligen, op dit overblijfsel van het verstrooide Israël, dat zich in deze laatste dagen verzameld heeft rondom Uw Evangelie.

Gij weet dat het ons aller verlangen is U te dienen, de geboden te onderhouden en Uw boodschap van waarheid en gerechtigheid uit te dragen aan Uw volk, overal ter wereld. Om deze redenen zenden wij onze zendelingen dan ook uit naar alle werelddelen. Ik heb mijn eigen zoons vele jaren lang voortdurend in het zendingsveld gehad. Eén van hen is op dit ogenblik op zending in een vreemd land, waar hij nu al verscheidene jaren werkzaam is.

Wij danken U, onze Vader, voor de geweldige uitstorting van waar-

heid en licht die tijdens deze conferentie van de lippen van Uw dienaren is gevloeid en die alom ingang heeft gevonden in het hart van oprechte mensen, door de kracht van Uw Heilige Geest.

Wij danken U dat wij zijn gevoed met het brood des levens, dat wij zijn gesterkt naar de geest en thans vernieuwd en verkwikt gereed zijn in Uw opdracht uit te gaan om naar ons beste vermogen datgene te doen dat Gij van ons verlangt.

Onze Vader in de hemel, wij zijn dankbaar voor al wat Gij ons gegeven hebt; wij herkennen Uw hand in alle dingen, en wij bidden voor het welslagen en de zegevierende overwinning van Uw doeleinden op de ganse aarde.

Wij weten dat Gij evenals in de dagen vanouds ook in deze tijd tot ons gesproken hebt, en wij zijn verheugd dat wij hulpmiddelen in Uw hand mogen zijn om de wereld Uw boodschap te brengen en ons licht te laten schijnen voor de mensen, zodat zij, onze goede werken ziende, ertoe gebracht mogen worden U te verheerlijken. (Zie Mt. 5:16.)

Immers, aan Uw heilige naam brengen wij in alles de eer en heerlijkheid toe, nu en tot in eeuwigheid.

In de naam van de Here Jezus Christus. Amen.

„ . . . en geef mij de dag van gisteren”

DOOR RICHARD L. EVANS

Ongeveer drie eeuwen geleden heeft Thomas Brownie gezegd: „Er huist in mij een ander mens die boos op mij is.”¹ Dit beschrijft de innerlijke onrust van hen die geen vrede vinden in hun hart. Gemeedsrust is iets waarnaar zo vurig, soms zelfs wanhopig wordt verlangd. Wat is er dan eigenlijk in ons binnenste dat boos op onszelf is? De oorzaak hiervan varieert natuurlijk van mens tot mens, maar op de een of andere manier komt het meestal doordat wij tegen het licht van ons leven inlopen, door willens en wetens niet zo te leven als 't behoort, doordat wij met anderen overhoop liggen en ook wel eens met onszelf, doordat wij geen gerust geweten hebben, soms omdat we niet doen wat we wel zouden moeten en kunnen doen en soms omdat we opzettelijk verkeerd handelen. Dit doet mij denken aan een uitspraak van Elbert Hubbard, die als volgt luidt: „De mensen worden door, en niet voor hun eigen zonden gestraft.”² Dit heeal is een stelsel van orde en recht. De natuur neemt wetten in acht. De sferen en planeten bewegen zich majesteitelijk voort in hun tijden en seizoenen. Als wij in de stoffelijke wereld bepaalde resultaten willen behalen, dan moeten wij ons aan de wetten houden, zoals natuurgeleerden, ingenieurs, fabrikanten en bouwkundigen reeds lang geleden hebben geleerd. Waarom zou dan de mens, een in lichamelijk, geestelijk, verstandelijk en zedelijk opzicht zo gecompliceerd en fijngevoelig wezen, menen tegen die wetten te kunnen ingaan en daarbij toch het beste van het leven te kunnen krijgen? Dat is eenvoudig niet mogelijk. Als wij ons eigen lichaam misbruiken, als wij datgene doen waardoor ons gevoelige verstandelijke, geestelijke en morele mechanisme wordt beschadigd, dan moeten wij daarvoor boeten, hoewel soms niet onmiddellijk blijkt hoeveel het ons in totaal gaat kosten; en het bedroevende is dat de prijs die we hiervoor moeten betalen al onze berekeningen te boven gaat. Hierbij denken we aan de woorden van iemand die smeekte: „O God! Zet de klok van Uw heeal terug en geef mij de dag van gisteren.”³ We kunnen echter niet terug gaan naar de dag van gisteren. Het leven beweegt zich slechts in één richting voort. Wij kunnen ons bekeren, wij kunnen ons leven beteren, wij kunnen ons best doen om iets te herstellen, en wij kunnen vrede vinden in gezonde, rechtvaardige doelstellingen, maar zo lang wij verkeerde handelwijzen niet oprecht en in volstrekte eerlijkheid veranderen, is er iets in ons boos op onszelf, en dat is niet zo'n gelukkige levenswijze. „O God! Zet de klok van Uw heeal terug en geef mij de dag van gisteren.” Zo is 's levens loop nu eenmaal niet. Toch kunnen we wel zo leven dat we vrede in ons hart hebben, zonder een boos iemand in ons binnenste.

„Het gesproken woord” van het Tempelplein, uitgezonden via KSL en Columbia Broadcasting System op 4 oktober 1970.

1 Brown, Sir Thomas (1605-1682) *Religio Medici*, II, 1642. Engels schrijver, geneesheer en ouderheidkundige.

2 Hubbard, Elbert (1856-1915) *The Phillistine*, Vol. XI, p. 7, Amerikaans schrijver en redacteur.

3 Jones, Henry Arthur (1851-1929) *Silver King*, Engels toneelschrijver. ○